

หนึ่ง

สมรสพระราชทาน

ดอกहु้ตันสีชมพูเบ่งบานต้อนรับฤดูใบไม้ผลิที่เดินทางมาเยี่ยมเยียน
อากาศกำลังเย็นสบาย ไม่ร้อนหรือหนาวจนเกินไป สตรีที่นอนอ่านหนังสืออยู่
ในศาลากลางสวนดอกहु้ตันจึงไม่ได้สวมเสื้อผ้ามากชิ้นนัก กลิ่นหอมของ
ดอกไม้เป็นที่น่าอภิรมย์ เคล้าเสียงเคลื่อนไหวของสายน้ำซึ่งมีปลาแหวกว่าย
อยู่ในบ่อใกล้ศาลา ควันชาลอยเอื่อยๆ ร่างอวบอ้วนเต็มไปด้วยเนื้อแน่นชนิด
เทียบกับสาวใช้รูปร่างผอมบางในชุดสีฟ้าเข้มเกือบจะเป็นสีน้ำเงินที่นั่งอยู่
ใกล้ชิดคอยรับชาน้ำ หยิบขนมจากจานส่งให้เจ้านายของตัวเอง ผู้เป็นนายนั้น
โบหน้าซีดไร้เครื่องประดับใดๆ ผมเผ้าไม่ได้จัดแต่ง เพียงหวีรวบแล้วปักปิ่น
หยกธรรมดาเท่านั้น ภาพโดยรวมของนางไม่สามารถคาดเดาได้ว่าเป็นถึงบุตร
ของขุนนางระดับสูงอย่างเสนาบดีอัครวิเยียนหยาง

“คุณหนู” สาวใช้เอ่ยเรียก เจ้านายของนางจึงละสายตาจากหนังสือในมือ
หันไปมอง “คุณหนูหามาเจ้าคะ”

คนที่นอนอ่านหนังสือไม่ได้แสดงปฏิกิริยาอื่นใดนอกจากพับหนังสือใน
มือแล้วปรับเปลี่ยนเป็นท่านั่งพอดีกับสาวงามนางหนึ่งเฝ้าอย่างเข้ามาภายใน
ศาลาแล้วนั่งลงอย่างถือวิสาสะ ผู้เข้ามาใหม่นับว่าเป็นหญิงสาวที่งดงามอย่าง

หาตัวจับได้ยาก แม้พูดว่างามลุ่มเมืองก็ไม่ผิดนัก เพราะคุณหนูห้าววีรธิดาเมือง
สาวงามอันดับหนึ่งของเมืองหลวงในเวลานี้ หลังจากที่ดีตสาวงามอันดับหนึ่ง
อย่างคุณหนูสามอวีเหียนเขียนเข้าวังถวายตัวเป็นพระสนมชั้นก๊วยผินเมื่อหลาย
เดือนก่อน

อวีรธิดาเมืองอิจฉาวิชาความงามของพี่สาวมาเนิ่นนาน ครั้นได้รับตำแหน่ง
สาวงามอันดับหนึ่งเพราะพี่สาวเข้าถวายตัวในวังก็ล้าพองใจ ทุกวันตื่นแต่เช้าตรู่
แต่งตัวแต่งหน้าเพื่อไม่ให้ใครครหาในตำแหน่งที่ได้รับมา ริมฝีปากแดงสด
เพราะทาชาดคลีโยม

“ข้าคารวะพี่สี่เจ้าค่ะ”

“ศาลานี้ข้ายึดไว้สำหรับอ่านหนังสือแล้ว หากเจ้าอยากชมสวนชมปลา
คงต้องเชิญที่อื่น”

“หามิได้เจ้าค่ะ ข้าเพียงแค่มารอชมดอกหมุดต้นปิ่นพี่สี่จะสั่งตัด
ชุดใหม่พร้อมข้าเลยหรือไม่เจ้าค่ะ”

“งานชมดอกหมุดต้นที่ไหน”

พอเอ่ยปากถาม คนฟังก็ยกผ้าเช็ดหน้าทำท่าปิดปากด้วยอาการตกใจ
เหลือประมาธ ทว่าดวงตาดงามคุ่นกลับวาระยับด้วยความสะท้านใจ หาก
ไม่คิดว่าต้องรักษาภาพลักษณ์นางคงหัวเราะออกมาด้วยเสียงอันดังเสียแล้ว
สองนายบ่าวในศาลาทำได้แค่ผ่อนลมหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย

“พี่สี่ไม่ได้เทียบเชิญงานชมดอกหมุดต้นอีกแล้วหรือเจ้าค่ะ ปีที่แล้วก็
ปล่อยให้ข้าไปกับพี่เหียนเขียนเพียงสองคน ยามนี้มีแต่คนเข้าใจว่าสกุลอวี
ของเรามีบุตรสาวเพียงสองคนเท่านั้น ข้าไม่รู้ควรตอบอย่างไรดี เพราะพี่สี่ไม่
ยอมปรากฏตัว พวกเขาก็เลยไม่ได้ส่งเทียบเชิญมาให้ ขณะที่หลายเดือนมานี้
ข้าต้องปฏิเสธเทียบเชิญกับจดหมายขอไปดูตัวหลายต่อหลายฉบับ”

คำพูดนั้นเหมือนจะน่าสงสาร แต่ก็เป็นการอวดตนเพื่อชมพี่สาวคนที่สี่
ด้วยเช่นกัน นางอิจฉาพี่สามอวีเหียนเขียนในความงาม แต่นางไม่สามารถ
แข่งขันในเรื่องนั้นได้ จนพี่สาวเข้าวังมีวาทสนาเป็นถึงก๊วยผินได้รับความ

โปรดปรานจากฮ่องเต้ ส่วนตัวเองได้เป็นสาวงามอันดับหนึ่งแทนที่ไม่สิ้นรัชชา
หันมองหาน้องสาวร่วมอุทรมารดาคืออู่เหียนเซียนอย่าง
อู่เหียนชาน นอกจากจะไม่ดังตาม ชำยังบกพร่องหน้าที่กุลสตรี วันหนึ่งๆ
ใช้เวลานอน เล่น อ่านหนังสือ กินอาหาร ไม่ได้ฝึกพิน วาดภาพ เขียนอักษร
หรือหมากล้อม กระทั่งงานครัว เย็บปักถักร้อยก็ไม่เคยหยิบจับ กลายเป็นสุกร
อ้วนท้วนอัมปลักษณ์ตัวหนึ่ง ก็ยังคงเป็นที่รักใคร่ของพี่ใหญ่กับบิดาอยู่ดี

ตัวนางแม่แย่งชิงเป็นโฉมสะคราญอันดับหนึ่ง แต่เพราะเกิดจากมารดา
ที่เป็นเพียงอนู บิดาจึงไม่ได้รักใคร่เท่าสุกรอัมปลักษณ์ตัวนี้ เมื่อก่อนมีพี่สาม
ที่โดดเด่นกลบรัศมีนาง แต่พอจากไปยังทิ้งน้องสาวอัมปลักษณ์เป็นหนามตำใจ
นางอีก ความเกลียดที่มีต่ออู่เหียนเซียนจึงถูกถ่ายทอดมาให้อู่เหียนชาน
ผู้เกลียดร้านหลายส่วน

“ดีแล้ว ขอให้เจ้าสนุกกับงาน ได้พบชายหนุ่มที่ดีก็แล้วกัน”

คำตอบของอู่เหียนชานทำให้น้องสาวต่างมารดานึกโกรธ สุกรตัวนี้
เป็นเพียงรูปปั้น หรือน้อยใจในโชคชะตาอัมปลักษณ์จนเสียสติไปแล้ว งานชม
ดอกहु้ตันนี้เชิญหญิงสาวที่เป็นบุตรสาวขุนนาง รวมถึงคหบดีระดับสูงเกือบ
ทุกคนที่ยังไม่ได้ออกรือน แม้อัมปลักษณ์เพียงใดก็ยังได้รับเชิญ เพราะถือเป็น
โอกาสที่จะได้พบปะชายหนุ่มเพื่อให้ชื่นชมและเลือกดูตัว

“จะดีหรือเจ้าคะพี่สี่ หากท่านไม่ออกไปพบผู้คนเสียบ้าง การจะออกร
เรือนอาจเป็นเรื่องยาก”

เจ้าของร่างอวบอิมยืมแล้วเอ่ย “ข้าไม่ได้กระสันอยากจะออกรเรือนถึง
เพียงนั้น”

“ท่านว่าข้า!” อู่ซืออิงลุกพรวดขึ้นด้วยโทสะ หาวนางกระสันอยากได้
สามีหรือ

“ข้าไม่ได้ว่าเจ้า เพียงแต่บอกว่าตัวข้าไม่ได้ปรารถนาจะออกรเรือนมากถึง
ขนาดต้องเอาตัวเองใส่พานไปให้ผู้ชายเลือกชมราวกับสินค้าชิ้นหนึ่งเท่านั้น มี
คำไหนที่ข้าตำหนิให้น้องห้าคิดเช่นนั้นหรือ” นางมองน้องสาวด้วยสายตาเศร้า

หมอง “พี่สิรู้ว่าน้องหำ้มักจะออกงานชมดอกไม้เสมอ ทั้งเทศกาลเหมยฮวา เทศกาลล่องเรือชมเหลียนฮวา หรือเทศกาลชมจิวฮวา เจ้าขอติดตามพี่สามไป ตั้งแต่อายุยังไม่ครบวัยบักปิ่น อาศัยเกาะไปกับเทียบเชิญของพี่สาว เพราะเจ้าชื่นชอบการชมดอกไม้ ไม่ใช่เพราะเจ้าต้องการออกไปหาสามีตั้งแต่มิได้แต่งงาน”

ทั่วทั้งศาลาเจียบกริบ สาวใช้ของคุณหนูหำ้มองด้วยความหวาดหวั่น เหลือจะกลัวเพราะเกรงโทษของผู้เป็นนาย คุณหนูหำ้มองพี่สาวถึงเพียงนี้ ให้ขวัญกล้าเทียมฟ้าอย่างไรคุณหนูหำ้มิอาจลงมือตอบโต้ได้ แต่พวกนางในเรือนเล็กเล่าจะหลีกหนีชะตากรรมไปได้อย่างไร

อวี้อึ้งโกรธจนเส้นเลือดที่ขมับปูดโปน สองมือกำแน่น มิรู้ว่านางแดงก่ำด้วยหรือไม่ เพราะพอกแบ่งหนานจยาจะคุ่อออก แต่ไม่นานหญิงสาวก็ระงับอารมณ์ลงได้ เปลี่ยนเป็นรอยยิ้มเชิดเฉือน

“เชิญพี่ที่พูดได้ตามสบาย เพียงแต่ข้าอาจะต้องขอโทษ หากประพฤตินิพิตธรรมนิยม หลังจบงานชมดอกไม้ต้นแล้วต้องออกเรือนก่อนพี่สิ ข้าอยากขออภัยพี่ที่ล่วงหน้า”

“ขอให้เจ้าได้แต่งงานอย่างทั่วถึงแล้วกัน”

คุณหนูหำ้มิเห็นพี่สาวแสดงอารมณ์อื่นใดออกมา ก็ระแวกเท่าเดินหันหลังจากไป สาวใช้ที่ก้มหน้าเจียบมาตลอดการสนทนาอดพูดขึ้นมาไม่ได้

“คนอารมณ์ร้ายอย่างคุณหนูหำ้มิอย่าให้ได้ออกเรือนเลยเจ้าคะ สงสารสามี”

“แต่ข้าอยากให้นางแต่งงานนะหนึ่งเออร์”

สาวใช้นามหยูหนึ่งเอ๋อถามเจ้านายต่อ “ทำไมเล่าเจ้าคะคุณหนู แบบนี้ไม่เท่ากับเป็นการหักหน้าคุณหนูหรือเจ้าคะ”

อวี๋เหยียนชานส่ายหน้า “ดีแล้ว ทุกวันนี้นางอยู่ในเรือนมีแต่เสียงหนวกหู ข้าอ่านหนังสือไม่เป็นสุข ถ้านางเอาอนุหามาบรรดาของนางไปด้วย จวนสกลอวี๋คงสงบสุข”

หยูหนึ่งได้ฟังก็ยิ้มอย่างเข้าใจ พยักหน้ารับ “นั่นสิเจ้าคะ เดียวบ่าวเอา
ข้าไปอุ่นให้คุณหนูก่อนนะเจ้าคะ”

“ไปเถอะ ข้าจะอ่านหนังสือต่อ”

ร่างอวบอ้วนเอนตัวลงนอนพิงหมอนอิง เปิดหนังสือที่อ่านค้างเอาไว้อ่าน
อีกครั้ง สายลมของฤดูใบไม้ผลิพัดผ่าน หอบเอากลิ่นหอมและความอบอุ่นที่
ผิตประหลาดวูบหนึ่งมาโอบกอดร่างของนางเอาไว้ ทว่าหญิงสาวมิได้สนใจ
นางยังคงอ่านหนังสือในมือต่อไป

บรรยาการอันเจียบสงบในจวนสกุลวีซึ่งขัดแย้งกับสิ่งที่เกิดขึ้นใน

ท้องพระโรงของวังหลวงเสียเหลือเกิน วันนี้มีการประชุมขุนนางตามปกติ รวม
ถึงการพูดคุยเรื่องงานฉลองวันพระราชสมภพครบหกรอบ เจ็ดสิบสองพรรษา
ของไทยเฮา งานปีนี้จะจัดขึ้นอย่างยิ่งใหญ่ในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า ขุนนาง
คนหนึ่งเสนอว่าให้จัดงานมงคลเพื่อเฉลิมฉลองให้ไทยเฮา หันซ้ายแลขวาเห็นว่า
ของขวัญที่ดีที่สุดของไทยเฮาคงจะเป็นงานอภิเษกสมรสของหลานคนโปรดอย่าง
อ่องเจ็ดจ้าวหย่งเจียน

“ข้าไม่แต่ง” อ่องเจ็ดเอ่ยคัดค้านทันที

“เจ้าเองก็ยี่สิบสี่แล้วนะหย่งเจียน จะผัดวันประกันพรุ่งไปถึงเมื่อไหร่”

ฮ่องเต๋เอ่ยด้วยพระองค์เอง มองหน้าโอรสองค์ที่เจ็ดด้วยสายพระเนตรดู “ทุก
วันนี้หวังเดียวที่ไทยเฮายังมีคือเจ้าไม่ยอมออกเรือนสักที ข้าเห็นด้วยที่จะใช้
งานแต่งของเจ้าเป็นของขวัญให้ไทยเฮา”

เมื่อมีรับสั่งเช่นนั้น ใบหน้าหล่อเหลาอ่อนหวานราวกับอิสตรีของอ่อง
เจ็ดจ้าวหย่งเจียนก็มีตครึ้ม หันมองรัชทายาทพี่ชายของตัวเองเพื่อขอความ
ช่วยเหลือ กลับพบว่าอีกฝ่ายเมินหน้าหนีไปเสียอย่างนั้น ความจริงไม่แค่
พระบิดากับพวกขุนนาง แต่พี่ชายของเขาก็เคยพยายามบอกเขาหลายครั้งแล้ว
ว่าให้หาพระชายาสักคน ดังนั้นรัชทายาทจึงเลือกเมียน้องชายเสีย

อ่องเจ็ดกัดกรามด้วยความไม่พอใจ หันมองไปทางไหนก็เห็นแววตา

พระราชัยของบรรดาขุนนาง พวกนี้คงหวังจะให้บุตรสาวตัวเองสักคนเป็นพระชายาของเขาเพราะเห็นว่าเขาเป็นคนสนิทของรัชทายาทสินะ คิดแบบนี้แล้วก็ชวนให้หงุดหงิด

เดิมทีคงไม่มีใครคาดหวังกับเขามากนัก อ่องเจ็ดขึ้นชื่อว่าเป็นพวกรักสบาย ไม่ได้เก่งกาจเอาการเองงานเหมือนพี่ชายที่เป็นรัชทายาทซึ่งเก่งด้านทำสงคราม รบทัพจับศึกยังไม่เคยแพ้ จนได้รับฉายาจอมทัพไร้พ่าย แต่น้องชายร่วมบิดามารดากลับชื่นชอบโคลงกลอน เล่นพิณ เขียนภาพราวกับผู้หญิง ทว่ายิ่งพี่ชายเห็ดฉายมากเท่าใด เขาก็ยิ่งถูกเกะติดเพื่อหวังใช้เป็นสะพานเชื่อมหาพี่ชายมากขึ้นเท่านั้น

“ลูกยังไม่พบสตรีที่ถูกใจพะยะค่ะ”

ฮ่องเต้มยุระพักตร์ “บุตรสาวขุนนางมากมาย เจ้าก็เลือกมาสักคนสิ พวกนางเป็นสตรีชั้นสูง ล้วนแล้วแต่ได้รับการอบรมอย่างดี ตัวเจ้าเองชื่นชอบการขับบทกวี เขียนโคลงกลอน วาดภาพ เล่นพิณ ไม่ใช่ว่าจะหาสตรีที่เข้ากับเจ้าได้อย่างง่ายดายหรอกหรือ”

กิตติศัพท์นั้นเป็นที่รู้โดยทั่วกัน อ่องเจ็ดไม่ได้บอขายที่ถูกพูดถึงแบบนั้น เขาไม่พอใจที่ต้องแต่งงานกับบุตรสาวขุนนางเหล่านั้นมากกว่า แต่ละคนแต่งหน้าหนาราวกับจะไปเล่นนิ้ว จริตจะก้านมารยาราวกับนางละคร เพียงแค่นี้ก็ชวนลูกชัง

“เจ้าไม่ชอบการทำงานราชการข้าก็ตามใจ เพียงแต่หน้าที่ของราชวงศ์ในการสืบทอดวงศ์ตระกูลเจ้าจะละเลยไม่ได้ ถ้าเจ้าไม่เลือกบุตรธิดาของขุนนางสักคนเพื่อแต่งงาน ข้าจะเลือกให้เจ้าเอง บุตรีคนที่สองของเสนาบดีกรมการคลังมีชื่อเรื่องการวาดภาพ บุตรีคนที่สามของเสนาบดีเจมีชื่อเรื่องการเล่นพิณ หรือ บุตรีคนที่ห้าของเสนาบดีอวี่ แม้เป็นเพียงบุตรธิดาแต่ก็มีชื่อว่าเป็นหญิงงามอันดับหนึ่ง เจ้าเลือกมาสักคน” ดูเหมือนฮ่องเต้ได้เลือกสตรีเหล่านั้นมาก่อนอยู่แล้ว

การประชุมเรื่องงานเฉลิมฉลองวันพระราชสมภพไทเฮาเป็นเพียงฉากหน้า คนเหล่านั้นวางแผนจะใช้เรื่องนี้มาบีบให้เขาแต่งงานตั้งแต่แรก อ่องเจ็ด

โกรธจนเลือดขึ้นหน้า ทั้งเบื่อนายรายนามที่ได้ยินมาจนเอียน สุดท้ายตัดสินใจ
เงยหน้ามองพระบิดาด้วยสายตาเจ้าเล่ห์จนคนบนบัลลังก์รู้สึกหนาวเหน็บ

“ก็ได้พะยะค่ะ ลูกจะแต่งงาน เพียงแต่เงื่อนไขของลูกมีเพียงข้อเดียว”
ทั่วท้องพระโรงเงียบกริบ ได้ยินกระแทกเสียงของลมที่ออกมาจากพัดของชั้นที่
ที่คอยปรนนิบัติต้องเตื่อยด้านหลังบัลลังก์ รอยยิ้มบนใบหน้าหวานของอ่องเจ็ด
ช่างแสนชั่วร้าย เสียงประกาศดังก้อง “ลูกจะแต่งงานกับบุตรสาวขุนนางที่
อัปลักษณ์ที่สุด”

คนบนบัลลังก์แทบพลัดตก ดีว่าสองมือเกาะที่เท้าแขนไว้ได้ทัน จ้อง
มองโอรสเบื้องล่าง “เจ้าทำอะไรนะ”

“ลูกทูลเสด็จพ่อว่ายินยอมจะแต่งงานเพื่อเป็นของขวัญแก่ไทเฮา แต่มี
ข้อแม้เพียงข้อเดียวคือคนที่ลูกจะแต่งงานด้วยต้องเป็นบุตรสาวของขุนนาง
ที่อัปลักษณ์ที่สุด นางต้องอัปลักษณ์ที่สุดจริงๆ นะพะยะค่ะ หากไม่แล้วลูก
อ่องเจ็ดจำขังเจี้ยนขอกฎีเสกการแต่งงาน”

ไม่มีใครกล่าวอะไรขึ้นมาอีก บุตรสาวขุนนางที่อัปลักษณ์ที่สุด อัป-
ลักษณ์จริงๆ โดยไม่ใช้การอุปโลกน์ขึ้นมา ฮ่อตั้งแต่ถึงกับต้องยกพระหัตถ์ขึ้นกุม
ขมับ บุตรสาวขุนนางมักมาจากเชื้อสายที่ดี บิดามีความสามารถ มารดามัก
งดงาม จะหาคนอัปลักษณ์ได้ที่ไหน หากเป็นขุนนางเล็กๆ ห่างไกลเมืองหลวง
ก็อาจพอเป็นไปได้ แต่... อ่องเจ็ดเกิดจากฮองเฮา จะให้แต่งงานกับบุตรสาว
ขุนนางเล็กๆ ได้อย่างไร

อ่องเจ็ดยิ้มอย่างผู้มีชัย แม้จะถูกรัษทายาทมองด้วยสายตาตำหนิ
ก็ไม่ได้สนใจ ทว่าความยินดีของเขามีได้ไม่นาน เมื่อขุนนางคนหนึ่งก้าวออกมา
เบื้องหน้า

“ทูลฝ่าบาท กระหม่อมเสนาบดีกรมอาญาหวังอิ้วหวง มีบุตรสาวขุนนาง
ผู้หนึ่งมาเสนอพะยะค่ะ นางถือว่าเป็นบุตรสาวขุนนางที่อัปลักษณ์ที่สุด
ที่กระหม่อมเคยพบมา มีนามว่าอวิ๋เหียนช่าน บุตรสาวคนที่สี่ของเสนาบดีอวิ๋
เป็นน้องสาวร่วมมารดาของอวิ๋ก๊วยผินพะยะค่ะ”

จำหยังเจียนตวัดสายตามองด้วยความไม่พอใจ “ท่านกล่าวเท็จกระมัง พระสมอวิสัยผินขึ้นชื่อว่าเป็นหญิงงามอันดับหนึ่ง แม้แต่วิสัยอั้งผู้เป็นน้องสาวต่างมารดายังได้รับสืบทอดความงามลุ่มเมืองมา แล้วคุณหนูสี่จะอัปลักษณ์ไปได้อย่างไร”

ฮ่องเต้เองก็เหมือนจะไม่แน่ใจ เสนาบดีอึ้งก็ตกใจกับสิ่งที่สหายทำ แต่เสนาบดีสกุลหวังไม่คิดโต้เถียง เพียงขอให้มิใคร่สักคนมาวาดภาพเหมือนของคุณหนูสี่สกุลอึ้งตามคำบอกเล่าของเขา ระหว่างนั้นเสนาบดีอึ้งยังไม่ว่สะกิดถามสหาย

“เจ้าทำบ้าอะไร”

เสนาบดีหวังยกคิ้วให้ขำหนึ่ง “เจ้าเองก็กังวลว่าบุตรสาวจะไม่ได้ออกรเรือนไม่ใช่หรือ น้อย่างไร เป็นถึงพระชายาองค์เจ็ดเชียวนะ”

จากนั้นเขาก็เลิกสนใจสหาย หันไปบอกเล่าหน้าตาบุตรสาวสหายต่อ ไม่ถึงครึ่งชว่ยามภาพวาดก็เสร็จสิ้น นำขึ้นถวายให้ฮ่องเต้ทอดพระเนตร โอรัสสวรค์ทอดพระเนตรภาพนั้นอย่างพินิจอยู่ครู่หนึ่ง ทั้งสับสนและล้งเลใจ แต่พอเห็นใบหน้ากระวนกระวายของโอรสก็ยิ้มกว้าง ประกาศหัวห้องพระโรง

“พຽงนี้อัญชิษฐาขององการสมรสพระราชทานระหว่างองค์เจ็ดจำหยังเจียนกับคุณหนูสี่อึ้งเหียนชานไปที่จวนสกุลอึ้งได้เลย กำหนดแต่งเอาเป็นหนึ่งเดือนหลังจากนี้”

“เสด็จพ่อ!”

ฮ่องเต้หัวเราะอย่างพอพระทัย สะอึกอัปลักษณ์ก็ขำเถอะ อย่างน้อยโอรสก็ได้แต่งงาน ไม่สนเสียงประท้วงขององค์เจ็ดรูปงามแต่อย่างใด

ตกเย็นแล้วเสนาบดีอึ้งก็กลับถึงจวน เป็นเพราะสหายสนิทย่างหวังอึ้งหวงแท่ๆ ที่ทำให้เขาต้องเข้าไปพูดคุยกับฮ่องเต้เป็นการส่วนตัวเรื่องงานแต่งอยู่นานสองนาน ครั้นกลับมาถึงจวน เห็นลูกเมียพร้อมหน้าก็ไม่ว่รู้ว่าควรทำอย่างไร ด้วยรู้ว่าบุตรสาวคนที่สืกรักความสงบเป็นที่สุด แม้ไม่ได้ออกรเรือน

นางก็ไม่คิดเดือดร้อน อยู่ๆ ให้เข้าไปบอกว่าต้องแต่งงานออกเรือน ไม่ถูกทูปตีจนตายให้มันรู้ไป

ใบหน้าเหี่ยวล้าทำให้อนุหมาสือหลินเล่นมาเอาอกเอาใจ ขณะที่สูหยินใหญ่สั่งบ่าวไพร่จัดโต๊ะกินอาหาร สองสามีภรรยาสบตากัน นางก็ราวกับจะรู้ว่ามีความบางอย่างเกิดขึ้น สูหยินใหญ่ไปฉิ่งซูโบกมือไล่บ่าวไพร่ที่กำลังจัดโต๊ะออกไป อวีเหียนหยางที่สลัดตัวหลุดจากอนุได้ก็เดินไปนั่งข้างนางที่ตำแหน่งหัวโต๊ะ รอจนกระทั่งบุตรชายคนโตพร้อมสะใภ้ บุตรชายคนรอง และบุตรสาวทั้งสองคนมาพร้อมหน้าจึงเริ่มเกริ่น

“สูหยินช่วยกำกับบ่าวไพร่ทำความสะอาดจนเสียดังแต่คืนนี้ได้หรือไม่”

“มีอะไรเกิดขึ้นหรือเจ้าคะ หรือพรุ่งนี้จะมีใครมา” อนุหมาสืออดขื่นมาเสียก่อนที่สามีจะได้อธิบาย

ผู้เป็นประมุขของบ้านมองผ่านภรรยาทั้งสองไปยังบุตรสาวที่นั่งลำดับเกือบสุดท้าย ร่างอวบอ้วนของอวีเหียนช่านแนบอยู่ในเครื่องแต่งกายเรียบร้อยแต่ก็ยังคงไม่สามารถมองว่างดงามได้ ใบหน้าซีดขาวที่ไร้เครื่องประทินโฉมของนางทำให้หัวใจของเขาสะท้าน รักเหลือเกินเพราะฉลาดยิ่งกว่าใคร ฉลาดเสียยิ่งกว่าพี่ชายคนโตอวีเหียนหานที่เป็นรองแม่ทัพ หรือบางทีอาจฉลาดกว่าเขาที่เป็นบิดาเสียอีก มีปัญหาใดปรึกษาเขาก็ได้คำตอบเสมอ เพราะเช่นนั้นจึงรักมาก ให้อิสระไม่บังคับขึ้นใจใดๆ

คิดแล้วก็ถอนหายใจเอือกใหญ่ กลายเป็นปัญหาหนักอก อวีเหียนหานซึ่งเป็นบุตรชายคนโตมองด้วยสีหน้าเคร่งเครียด วันนี้เป็นการประชุมเพื่องานเฉลิมฉลอง ดังนั้นรองแม่ทัพจึงไม่ได้เข้าร่วม แต่รู้ดีว่าท่าทางบิดามีปัญหาใหญ่ที่แก้ไม่ตก

“เกิดอะไรขึ้นกันแน่ท่านพ่อ วันนี้เป็นการประชุมเพื่อจัดการเฉลิมฉลองให้ไทเฮา ควรมีแต่เรื่องดีไม่ใช่หรือ”

“ฮ่องเต้มีรับสั่งก่อนงานเฉลิมฉลองวันพระราชสมภพไทเฮา ให้มีงานมงคลสมรสของอ่องเจ็ดเพื่อเป็นของขวัญให้ไทเฮา” เขากวาดตามองสมาชิกใน

ครอบครว้ ไปนั่งจับมือสามีแล้วบีบเบาๆ เพื่อให้กำลังใจ อวี๋เหียนหยางจึงตัดสินใจเอ่ยออกมา “ดังนั้นพรุ่งนี้จะมีขบวนอัญเชิญราชโองการสมรสพระราชทานมาที่จวนสกุลอวี๋”

สมรสพระราชทาน... คิดเป็นอื่นไปไม่ได้ ทั้งอนุหมา อวี๋ซือหวงผู้เป็นบุตรชายคนรอง และสำคัญที่สุดคืออวี๋ซืออิงต่างก็ถึงโสด บุตรสาวสกุลอวี๋เหลือเพียงสองคน แต่ใครจะเข้ามาขอนางสุกรอัปลักษณ์อวี๋เหียนชาน ดังนั้นสมรสพระราชทานครั้งนี้ย่อมเป็นของนาง เป็นของอวี๋ซืออิง!

ใบหน้าคุณหนูห้าแดงชานด้วยความดีใจ หันมองพี่สาวด้วยแววตาแห่งชัยชนะ แต่คนถูกมองไม่ได้นำพามาคิดอะไร ดีใจเสียอีกที่อีกฝ่ายจะออกไปให้พ้นเรือน อนุหมาเร่งรับความตื่นเต้นออกปากถามแทนบุตรสาว

“ซืออิงต้องเตรียมตัวอย่างไรบ้างเจ้าคะ ข้าควรจะไปหาซื้อชุดใหม่เพื่อให้นางสวมรับราชโองการตั้งแต่เย็นนี้เลยดีหรือไม่เจ้าคะ”

อวี๋เหียนหยางไม่ได้สนใจสองแม่ลูกคู่นั้น แต่สายตาจับจ้องไปที่บุตรสาวคนที่สี่ซึ่งก้มหน้าเล่นกำไลข้อมือหยกของตัวเอง อนุหมาไม่เห็นสามีตอบคำถามก็มองหน้าเขา แล้วมองตามสายตาไปหยุดที่คุณหนูสี่ ขณะที่บุตรสาวของนางเอาแต่เอียงอายุ ไม่ได้สนใจบรรยากาศรอบข้าง

“พ่อขอโทษนะชานชาน” เสนาบดีอวี๋เอ่ย์ขึ้น อวี๋เหียนชานเงยหน้ามองบิดาด้วยท่าทางไม่เข้าใจ “สมรสพระราชทานนี้เป็นของอ่องเจ็ดจ้าวหย่งเจี้ยนกับเจ้า... อวี๋เหียนชาน”

สอง เตะมาเตะกลับ

ข่าวสมรสพระราชทานระหว่างองค์เจ็ดจ้าวหย่งเจี้ยนกับคุณหนูสี่ของ
เสนาบดีสกุลอวี๋โด่งดังไปทั่วทั้งเมืองหลวง อันเนื่องมาจากความขัดแย้งที่ไม่น่าจะ
จะเข้ากันได้ เพราะฝ่ายหนึ่งคือองค์หนุ่มเจ้าสำราญที่ขึ้นชื่อว่ารูปงามที่สุด
อีกฝ่ายแม้มีฐานะชาติตระกูลสูงส่งแต่ก็มีรูปลักษณะที่ไม่น่าพิสมัย ทั้งอ้วนจุและ
มักปล่อยเนื้อปล่อยตัวแทบหาความงามไม่ได้ อีกทั้งยามได้ยินว่าสมรส
พระราชทานนี้เกิดขึ้นโดยองค์เจ็ดเป็นผู้สร้างเงื่อนไขในการเลือกตัวเจ้าสาวเอง
บรรดาผู้ที่ได้ฟังมีทั้งที่เชื่อและคิดว่าเป็นเพียงเรื่องตลก

แม้แต่คนในจวนสกุลอวี๋เองก็แทบไม่อยากจะเชื่อเรื่องที่เกิดขึ้น หลังจาก
อวี๋เหยียนหยางประกาศถึงสมรสพระราชทานแก่คนในครอบครัว สุหยินใหญ่
ไปจึงชูกับบุตรชายคนโตอวี๋เหยียนหานิ่งตะลึงกลายเป็นรูปปั้น อนุหมาสพร้อม
บุตรชายอวี๋ซือหวงและบุตรสาวอวี๋ซืออิงไว้วายเพราะคิดว่ามีบางอย่างผิดพลาด

“ทำไมต้องตั้งให้พระราชทานสมรสให้พี่สี่เจ้าคะ” อวี๋ซืออิงไม่อาจยอมรับ
ในสิ่งที่ได้ยิน

นางเคยเห็นองค์เจ็ดเพียงไกลๆ ครั้งหนึ่งในงานเลี้ยงน้ำชาของขุนนาง
คนหนึ่ง แต่เท่านั้นก็ทำให้นางประทับใจในรูปลักษณะที่งดงามของอีกฝ่าย

อย่างมาก แม้ตัวอ่องเจ็ดจะไม่มีพลังอำนาจทางการเมืองเช่นบรรดาพี่น้องของเขา ทว่าแค่รูปลักษณ์ประการเดียว รวมถึงความสนิทสนมเป็นพี่น้องร่วมมารดากับรัชทายาท ก็มากพอให้หญิงสาวหลายคนอยากจะครอบครองฐานะทางเพศของเขาแล้ว

ทำไมชายรูปงามเช่นเขาถึงต้องมาแต่งงานกับนางสุกรอัปลักษณ์นี้!

นางตัวตาสวยตามองอ๊วี่เหยียนชานที่กำลังเล่นแข่งจ้องตากับบิดาด้วยความไม่พอใจ มองอย่างไรก็หาความงามไม่ได้ ผิดพี่ผิดน้อง แม้จะบอกว่าซูฮยินใหญ่เก็บนางมาเลี้ยงก็ไม่มีใครกล้าคัดค้าน อัจฉาในความเหนือกว่าของพี่สามอ๊วี่เหยียนเขียนนางพอทำได้เพราะอีกฝ่ายดังมากกว่า แต่ต้องมาเป็นรองคนที่แทบไม่มีอะไรดีอย่างพี่สี่นางทนมัไห่

“วันนี้มีการเสนอชื่อหญิงสาวให้อ่องเจ็ดเลือกพระชายาในห้องพระโรง แต่อ่องเจ็ดปฏิเสธหญิงสาวเหล่านั้นแล้วสร้างเงื่อนไขบางอย่างขึ้นมา ฮ่องเต๋ทอดพระเนตรเห็นว่าเงื่อนไขที่อ่องเจ็ดตั้งขึ้นมาสอดคล้องกับชานชาน จึงมีรับสั่งสมรสพระราชทานลงมา”

อ๊วี่เหยียนหยางไม่กล้าบอกเงื่อนไขให้บุตรสาวสุดที่รักต้องอับอายจึงเล่าข้ามบางเรื่องราวไป เห็นสายตาเยียบเย็นที่บุตรสาวส่งมาให้ก็หนาวสะท้านไปทั่วแผ่นหลังจนหลังเหวี่ยงเย็น

“ไม่จริงใช่ไหมเจ้าคะ ท่านพ่อได้เสนอชื่อของลูกหรือยัง ลูกเป็นถึงหญิงงามอันดับหนึ่งของเมืองหลวงเขียนะเจ้าคะ อ่องเจ็ดต้องเลือกลูกแน่ แต่ท่านพ่อเสนอชื่อพี่สี่เข้าไปใช่หรือไม่เจ้าคะ ท่านพ่อเป็นคนยึดเถียงจนพี่สี่ได้แต่งงานกับอ่องเจ็ดใช่ไหมเจ้าคะ”

เมื่อได้ฟังความจากบุตรสาวคนที่ห้า เสนาบดีอ๊วี่เบิกตากว้าง ดูเหมือนบุตรสาวคนเล็กจะมองบิดาในแง่ร้ายเหลือเกิน นอกจากนี้ยังมีความเกรงกลัวผสมออกมา เขาจึงละสายตาจากบุตรสาวคนที่สี่มาจับจ้องอ๊วี่ซื่ออิงที่จ้องตอบด้วยสายตาเจ็บปวดโกรธแค้น หมาซื่อหลินรับรู้ความโกรธจากสายตาของสามีก็ใช้สองมือรวบรัดบุตรสาวตัวเองให้นิ่งลง

“ท่านพี่อย่าเพิ่งโกรธเลยเจ้าคะ อิงเออร์ยังเด็กนัก พอตกใจก็พูดอะไรออกไปไม่รู้ความ”

“อายุสิบห้าเกือบสิบหกปีแล้วจะอ้างว่าเด็กได้อย่างไร ข้าส่งคนมาอบรมสั่งสอนมารยาท เลี้ยงดูมาอย่างดี เจ้ากลับมาต่อว่าพ่อไม่ยุติธรรม หนาข้าคำพูดยังส่อเจตนาอยากจะเป็นชายาอ่องเจ็ดจนตัวสิ้น กิริยาเช่นนี้ถือว่าเป็นสตรีที่ดีได้หรือ ครั้งนี้เป็นสมรสพระราชทานจากฮ่องเต้ พ่อเจ้าต่อให้มีสิบหัวก็ไม่กล้าบังคับฮ่องเต้ ดังนั้นหากไม่พอใจ คิดว่าตัวเองเหมาะสมกว่าก็ไปเขียนฎีการ้องเรียนเอาเอง” น้ำเสียงต๋องว่ายืดยาว หากไม่คิดว่าซูหยินใหญ่จุดมือเอาไว้เขาคงต่อว่าบุตรสาวคนเล็กได้ยืดยาวกว่านี้

อวี่ซืออิงได้สติจากอารมณ์โกรธตั้งแต่ถูกทวาดคำแรก ยืนฟังจนจบความก็แข็งขาอ่อนทรุดลงไปร้องไห้ที่พื้น อวี่ซือหวงขออนุญาตบิดาพาน้องสาวและมารดากลับเรือน ในห้องจึงเหลือเพียงเสนาบดีอวี่ ซูหยินใหญ่ บุตรชายคนโตพร้อมลูกสะใภ้ที่เขาไว้วางใจให้รับรู้เรื่องในครอบครัว และอวี่เหยียนชานที่ยังแสดงท่าทีสงบเยือกเย็น อวี่เหยียนหยางสูดลมหายใจเพื่อคลายอารมณ์โกรธ หันมองบุตรสาวแล้วนึกได้ว่ายังมีเรื่องต้องสะสาง

“ชานชานที่รักของพ่อ เรื่องนี้หากจะโทษต้องโทษท่านลุงห้วงของเจ้า เขาเป็นคนเสนอชื่อเจ้า พร้อมทั้งบอกให้คนวาดรูปเจ้าให้ฮ่องเต้ทอดพระเนตรจนเลือกเจ้าอภิเษกกับอ่องเจ็ด พ่อห้ามปรามแล้ว ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับเลย”

จากพ่อเสียทีโกรธเกรี้ยวเมื่อครู่พลิกหน้ามือเป็นลูกแมวต่อหน้าบุตรสาวอีกคนทันที ความจริงที่ว่าบิดาไม่ยุติธรรมนั้นอวี่ซืออิงก็ไม่ได้พูดผิดนัก เพียงแต่ไม่ใช่รักหรือไม่รัก แต่เป็นเกรงใจหรือไม่เกรงใจต่างหาก มองสายตาทันทีถึงสงบของนางหัวใจเขายิ่งหวาดหวั่น ทันใดนั้นอวี่เหยียนชานก็เอ่ยขึ้น

“เงื่อนไขใดที่อ่องเจ็ดตั้งเอาไว้เจ้าคะ”

ผู้เป็นบิดาอีกักไปครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยตอบด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา “บุตรสาวขุนนางที่อัปลักษณ์ที่สุด”

หัวทังห้องเงียบกริบ กระทั่งเสียงเข็มตาก็คงได้ยิน ทว่าไม่เพียงไม่ต่อว่า

เจ้าของใบหน้ากลมมนกลับผ่นลมหายใจ

“ดี อย่างน้อยเขาก็รู้ว่าข้าชี้เھر”

“เจ้าไม่โกรธหรือน้องสี่” เหยื่อวันเซียงผู้เป็นพี่สะใภ้เอ่ยถามน้องสามมี ด้วยทั้งคู่ต่างก็สนิทสนมกัน เปรียบนางเสมือนพี่สาวคนหนึ่งจึงกล้าเอ่ยถาม อี้เหียนชานส่ายหน้า “ไม่มีประโยชน์ที่ข้าจะไวยวาย ต่อให้โกรธไปก็ ขัดขวางราชการไม่ได้ สู้เตรียมใจเอาไว้ว่าจะดีกว่า อ๋องเจ็ดผู้นี้ได้ยินว่าชอบ บบทวี เล่นดนตรี ชมธรรมชาติ นับเป็นอ๋องเจ้าสำราญ ในฐานะองค์ชายก็ถือเป็นคนขี้เกียจคนหนึ่ง เขาสร้างเงื่อนไชนี้คงเพราะไม่ยอมแต่ง หรือไม่ยอม วุ่นวาย ข้าเองก็ไม่ชอบความวุ่นวาย แต่งงานกันไปแล้วต่างคนต่างอยู่อาจจะ เป็นเรื่องดีก็ได้”

นางแจกแจงความคิดตัวเอง แม้ใครสักคนอยากจะคัดค้านก็ไม่มีสิ่งใด ให้เอ่ยเถียง คนที่ควรจะเครียดที่สุดกลับปิดปัญหาทิ้งไปได้ง่ายตาย ลูก ขึ้นนำทุกคนในครอบครัวไปกินอาหาร ส่งสาวใช้ไปตามคนจากเรือนอนุหมาสัก ได้ความว่าขอรับที่เรือนเพราะอ้อซื่ออึ้งยังครองร้องไห้ไม่หยุด อี้เหียนชาน ได้ฟังก็ส่ายหน้าเหนื่อยใจ ก่อนจะคืบหมูสามชั้นตม้น้ำแดงเข้าปากเคี้ยว

รุ่งขึ้นมีขบวนขันที่จากวังหลวงอัญเชิญราชโองการมาประกาศที่หน้า

จวนสกุลอ้อ ชาวบ้านที่เคยนิทานว่าเป็นเพียงชาวโคลมลอยต้องหุบปากจับ ไม่กล้าว่าอะไรอีก จนขันที่กลับไปแล้ว คนที่จะต้องแต่งงานในอีกหนึ่งเดือน ข้างหน้าไม่ได้แสดงอาการตื่นเต้นหรือเดือดร้อน นางยังคงมานั่งเล่นอ่านหนังสือ ที่ศาลาที่ประจำเหมือนเดิม กิจวัตรประจำวันแทบไม่เปลี่ยนแปลง

อ้อซื่ออึ้งเก็บตัวไม่ออกไปพบปะหน้าใครทั้งสิ้น พลอยทำให้อนุหมาสัก อยู่ติดเรือนผ่านบุตรสาวไม่ห่าง ภายในจวนจึงเงียบสงบ ว่าที่พระชายาอ๋องเจ็ด รั้นรมย์กับการอ่านหนังสืออย่างมีความสุข ไม่ออกนอกจวนไปฟังเสียงนิทาน ไม่สนใจกระซิบส่ายตาของบ่าวไพร่ในจวน คนเหล่านั้นทำได้แค่มอง เพราะใคร ก็รู้ว่านางเป็นบุตรสาวคนโปรดของประมุขจวน ไม่มีใครจะมากพอจะกล้านินทา

นางต่อหน้า

ไม่กี่วันต่อมาก็มีห่อผ้าแดงผืนใหญ่ส่งมาจากวังหลวงพร้อมช่างหลวง เพื่อวัดตัวตัดชุดแต่งงาน บรรดาช่างฝีมือจากห้องเสื้อของวังหลวงต่างก็ตกตะลึงเมื่อได้พบหน้าว่าที่พระชายาองค์เจ็ด รูปร่างอวบอ้วนนั้นไม่นับเป็นอะไรมากนักเพราะเคยได้ยินคำเล่าลือมาก่อนหน้าแล้ว ผิดแต่ที่ตกใจคือท่าทางไม่สนใจอะไรทั้งสิ้นของนางต่างหาก เมื่อถูกเรียกมาวัดตัวนางก็มาด้วยท่าทางของคณวรงนอน ยืนวัดตัวไปก็ให้สาวใช้คนสนิทคอยป้อนขนมให้ไม่ขาดปาก เอ่ยถามความต้องการสิ่งใดก็อนุญาตไปเสียหมด ชื่อเรียกเครื่องประการเดียวคือขอให้หน้าหนักไม่มากนัก เบาที่สุดเท่าที่จะเบาได้ ความสวยงามของชุดไม่ใช่ประเด็นที่นางให้ความสนใจ

“คุณหนู” หญิงหนึ่งเอ่ยเรียกคุณหนูที่เสร็จสิ้นจากการวัดชุดแต่งงานให้หันมอง เมื่อครุ่นนางวิ่งไปหวังจะหยิบขนมที่หมดมาเติม บังเอิญได้ยินเรื่องสำคัญ “เมื่อครู่บ่าวไปโรงครัวพบสุหยินใหญ่กำลังสั่งงานโรงครัวเจ้าค่ะ”

คนฟังไม่เห็นความประหลาดอะไร ปกติมารดาของนางก็มักเข้าโรงครัวเองอยู่บ่อยครั้ง “ไม่เห็นจะมีเรื่องอะไรใหญ่โต หรือท่านแม่ทำบางอย่างเกี่ยวกับอาหารของข้า”

สาวให้พยักหน้ารับ “สุหยินบอกคนครัวว่า ตั้งแต่เมื่อเย็นเป็นต้นไปอาหารของคุณหนูจะต้องแยกสำรับ ให้มีแค่ผัก น้ำแกง และผลไม้เท่านั้น จนกว่าจะครบกำหนดวันแต่งงานเจ้าค่ะ”

“แล้วเนื้อสัตว์กับของหวานเล่า”

“สั่งดเจ้าค่ะ บ่าวเลยไม่กล้าไปเอาขนมมาเพิ่ม ของหวานที่สุหยินอนุญาตมีเพียงชาหอมผสมน้ำผึ้งเล็กน้อยเท่านั้นเจ้าค่ะ”

โลกทั้งใบของอวีเหียนชานราวกับถล่มลงมาตรงหน้า เรื่องแต่งงานนางไม่อดอดเพราะยากจะหลีกเลี่ยง ถูกนิทนาว่าร้ายนางก็เฉยเมย เอาหูทวนลมได้ ทว่าความสุขเรื่องการกินของนางไม่สามารถถูกบังคับได้ แต่เล็กก็เป็นบิดา มารดานั้นแหละที่สรรหาของกินอร่อยมาบำเรอจนนางเคยชิน วันนี้จะมาด

อาหารของนางได้อย่างไร

ร่างอวบอ้วนที่ดูว่องไวมาตลอดทั้งวันตื่นตัวลุกขึ้นจากที่นั่งทันที นางไม่สนใจสายตาของบรรดาช่างหลวงที่แอบมองมา ลงฝีเท้าก้าวนำสาวใช้ออกไปนอกห้องด้วยความเร็วที่น่าเหลือเชื่อ เสื้อผ้าสีฟ้าอันเรียบง่ายของนางพลั้วสะบัดไปตามทางเดิน แม้มีร่างกายอวบอ้วน ทว่าท่วงท่าการเดินและลูกนั่งของนางยังคงความสง่างาม

ใช้เวลาเพียงครู่เดียวนางก็มาเผชิญหน้ากับมารดาที่กำลังออกจากโรงครัวพอดี ไปนั่งดูเห็นหน้าบุตรสาวก็คาดเดาได้ทันทีว่าเรื่องที่นางสั่งความคนครัวคงจะไปเข้าหูบุตรสาวเสียแล้ว ความว่องไวเรื่องอาหารของอวีเหียนชานนี้จะว่าดีก็ดี จะว่าน่าอายก็น่าอาย

“วัดตัวเสร็จแล้วใช้หรือไม่ ถ้าอย่างนั้นก็ตามแม่ไปที่ห้องอาบนํ้าในเรือนเจ้า”

ผู้พูดทำท่าจะหมุนร่างเดินไปทางเรือนส่วนตัวของบุตรสาว คนฟังกลับคว้าข้อมือมารดาเอาไว้เสียก่อน ใบหน้าที่มักจะดูเหนื่อยหน่ายตลอดเวลากลับเต็มไปด้วยความกังวล

“ท่านแม่เจ้าคะ อธิบายกับลูกก่อนว่าทำไมถึงสั่งดเนินิ่งดของหวานของลูก”

“แค่เนื้อกับของหวานก็ดีเท่าไรแล้ว คราแรกแม่ตั้งใจจะให้เจ้ากินข้าววันละสองมื้อด้วยซ้ำ น้ำหนักของเจ้าจะได้ลดลงเร็วขึ้น”

อวีเหียนชานเข้าแทบทรุด ก้าวเข้ามากอดแขนมารดาแน่น “ลูกมิใช่แม่นะเจ้าคะ โยต้องอดมื้อเย็นด้วย ท่านแม่ทำเช่นนี้ไม่เป็นการทรมาณลูกเกินไปหรือเจ้าคะ แล้วไหนจะสมุนไพรบำรุงผิวมากมายที่ท่านแม่ซื้อหามาให้นั้นอีก ลูกต้องตายแน่ถ้าต้องอดอาหารแล้วยังต้องใช้ของพวกนั้นอีก ท่านแม่ไม่สงสารลูกบ้างหรือเจ้าคะ”

แม้จะดูเหมือนนางไม่ค่อยสนใจอะไร ที่จริงแล้วนางมีเหตุหนึ่งเป็นหน่วย

ข่าวกรองชั้นเยี่ยมคอยรายงานความเคลื่อนไหวของคณาภายในจวน เรื่องมารดาหาซื้อสมุนไพรบำรุงผิวทั้งแบบแช่ ชัด และกิน นางล้วนได้ยินมาก่อนแล้ว คิดว่าจะหาทางเลี่ยงเอาในอนาคต แต่เรื่องงดาอาหารนางไม่ได้เตรียมใจมาก่อน

ไปจึงชุมองหน้าบุตรสาวแล้วเผยรอยยิ้มโหดเหี้ยม “แม่มีใช้พ่อของเจ้า เพราะฉะนั้นไม่ต้องมาอดอดอันให้เสียเวลา ดูสารรูปเจ้าลีซานเออร์ เพราะพ่อของเจ้ารักและตามใจเจ้ามากเกินไป เจ้าจะกลายเป็นแม่หม้อยู่แล้ว อีกไม่นานเจ้าจะต้องแต่งเข้าวังอ่องเป็นถึงหวางเพย แม่จะไม่ยอมตามใจเจ้าสองคนพ่อลูกอีกแล้ว” นางหยิกไปที่พุงของบุตรสาว “เจ้าปล่อยเนื้อปล่อยตัวอีกไม่ได้แล้ว ถึงแม้จะไม่สามารถทำให้งดงามเช่นพี่สาวเจ้าได้ แต่ก็ต้องไม่ดูน่าเกลียดเด็ดขาด แม่จะจับเจ้าอาบน้ำขัดตัวทุกวันจนกว่าผิวของเจ้าจะหายหยาบกร้านแบบนี้”

คนฟังน้ำตาแทบร่วง คิดหาทางครุ่นหนึ่งก็ยิ้มประจบ “ลูกว่าท่านแม่ไม่ควรเปลี่ยนแปลงลูกมากจนเกินไปนะเจ้าคะ ท่านต้องไม่ลืมว่าเดิมทีที่ลูกต้องแต่งงานกับอ่องเจ็ดก็เพราะเขาต้องการอวัยวะชิ้นที่น่าเกลียดและอัปลักษณ์ ถ้าหากว่าลูกน่าเกลียดน้อยลง หรือเกิดเปลี่ยนแปลงไปไม่อัปลักษณ์เท่าเก่า อ่องเต็กกับอ่องเจ็ดอาจไม่พอพระทัย มีใช้ว่าจวนสกุลอู่จะต้องเดือดร้อนเพราะขัดราชโองการ หลอกหลวงเบี่ยงสูงหรือเจ้าคะ”

คำพูดนั้นทำให้ไปจึงซูดคิดตามไม่ได้ ว่าจุดเริ่มต้นก็เพราะอ่องเจ็ดต้องการสตรีที่อัปลักษณ์ ถ้าอ่องเจ็ดเกิดมีรสนิยมนความชอบหญิงที่อัปลักษณ์ขึ้นมา ถ้าบุตรสาวนางดงามขึ้นก็อาจจะทำให้เกิดเรื่องไม่คาดคิดได้ แต่ชั่วชีวิตผู้หญิงแต่งงานครั้งเดียว นางจะทนเห็นบุตรสาวคนเล็กต้องอับอายคนอื่นได้อย่างไร

เมื่อเห็นมารดาทำท่าลังเลก็ได้ทีนำเสนอ ผ่อนปรนความต้องการของแต่ละฝ่าย “ถ้าอย่างนั้นลูกขอเนื้อสัตว์ลดลงได้ แต่ก็ควรมีบ้าง ส่วนเรื่องสมุนไพรพวกนั้น ลูกจะยอมแคะอาบน้ำสมุนไพรทุกวันดีหรือไม่เจ้าคะ”

“ชั่วชีวิตผู้หญิงเราแต่งงานครั้งเดียวนะซานเออร์ แม่ไม่อยากให้ใครมา

ดูถูกเจ้า”

“ซี้ปากคนอื่นสนใจไปโยเจ้าคะ ชีวิตลูกไม่ได้ขึ้นอยู่กับคำพูดคนอื่นหรอก แต่ขึ้นอยู่กับว่าที่สามีของลูก ดังนั้นเราควรใส่ใจชีวิตของเรามากกว่ามิใช่หรือเจ้าคะ ในเมื่อต้องเจ็ดปวารณาทางเพยอัปลักษณ์ ลูกก็แค่เป็นในสิ่งที่ลูกเป็นมาโดยตลอด นั่นยอมดีที่สุดแล้วเจ้าคะ”

สุดท้ายไปฝั่งซู้ก็ผ่อนลมหายใจ ยอมจำนน รอยยิ้มจึงปรากฏบนใบหน้าของบุตรสาว นางหันไปสั่งกำชับสาวใช้ในครัว

“อาหารของคุณหนูสี่ให้มึเนื้อได้ไม่เกินสามในสิบ นอกจากนี้หลังจากตื่นนอนตอนเช้าให้นำนํ้าสมุนไพรไปให้คุณหนูสี่ดื่ม คอยดูให้แน่วนางดื่มจนหมด ดูแลให้นางอาบนํ้าสมุนไพรทุกวัน และ...” ประโยคสุดท้ายมารดาหันมามองรอยยิ้มที่จางหายไปจากใบหน้าบุตรสาว “แม้อย่างคงดของหวานเหมือนเดิม”

“ท่านแม่...” เสียงเรียกของนางกลั่นมาจากความปวดร้าวในส่วนลึก

ไม่ไกลจากจวนสกุลอวี๋มากนักมีต้นไม้ต้นหนึ่งขึ้นอยู่ริมทาง ค่อนข้างสูงกว่าต้นอื่นในบริเวณใกล้เคียง มีร่างหนึ่งเอนตัวนอนอยู่บนกิ่งไม้เกือบสุดปลายยอด อารมณ์สีชาวสะบัดไหวตามแรงลม มือหนึ่งถือพัด อีกมือกอดไหสุรา จับจ้องเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายในโรงครัวด้วยความรื่นรมย์อย่างยิ่ง ที่จริงเขาพยายามหาช่องทางสอดส่องจวนสกุลอวี๋มาตั้งแต่วันก่อน สิ่งที่ดึงดูดสายตาของเขาที่สุดคือสตรีร่างอวบอ้วนที่มักจะมานอนอ่านหนังสือในศาลากลางสวนอยู่ทุกวัน มือหนึ่งถือหนังสือ อีกมือหยิบขนมเข้าปาก แม้จะเห็นนางจากที่ห่างไกลก็พอบอกได้ว่า...

นางสมกับเป็นบุตรสาวขุนนางที่อัปลักษณ์ที่สุด!

เครื่องแต่งกายเรียบง่าย ทรงผมไม่ได้จัดแต่งอะไรมากนัก บางทีนางก็ไม่ได้ทำผมเสียด้วยซ้ำ ชีวิตของนางมักเรื่อยเปื่อย นอกจากอ่านหนังสือ กินขนม เขาก็ไม่เคยเห็นนางทำอย่างอื่น แม้หลังจากได้รับราชโองการสมรสพระราชทานแล้วก็ไม่ได้มีสิ่งใดเปลี่ยนแปลง ราวกับว่าการแต่งงานเข้าวังอ่องไม่ได้ทำให้นาง

ตื่นแต่อย่างใด

จากที่หยุดหิดเพราะต้องแต่งงานจนต้องแอบมาดูว่าที่พระชายาของตัวเองถึงจวนเสนาบดี พอได้เห็นนาง พบวิถีชีวิตที่เรียบง่ายไม่คล้ายบรรดาสตรีอื่นที่เคยพบก็ค่อยสบายใจขึ้นมาอีกหน่อย ขณะที่นางสามารถนอนอ่านหนังสือได้ตั้งแต่เช้าตรู่จนถึงเที่ยง เขาก็สามารถจับสุราฟังเสียงธรรมชาติชมดอกไม้ที่บ้านในจวนเสนาบดีอ้อได้ไม่รู้เบื่อเช่นกัน

บางทีแต่งพระชายาครั้งนี้อาจไม่ได้แย่อย่างที่คิดแล้ว

มองดูจนเห็นร่างอวบอ้วนนั้นลับหายเข้าไปในเรือนส่วนตัวเขาก็ติดตัวทิ้งร่างลงจากต้นไม้ เหลือเพียงรอเวลาอีกไม่นาน วันรับเกี้ยวเจ้าสาวเข้าวัง เขาจะรู้ว่าที่พระชายาของเขา

อ้อชื่ออึ้งเก็บตัวอยู่ในเรือนตนมานาน แพบไม่ย่างเท้าออกจากเรือน

ด้วยความอับอายต่อบิดามารดาและคนในครอบครัวที่นางไว้วางเรื่องสมรสพระราชทานไปก็ส่วนหนึ่ง อับอายต่อคนอื่นที่สาวงามอันดับหนึ่งปล่อยให้พี่สาวอัปลักษณ์แต่งงานมีตำแหน่งเป็นถึงพระชายาอ่องเจ็ดรูปงาม ขณะที่ตัวนางเองกลับยังต้องร่อนเร่หาสามีตามงานเลี้ยงน้ำชาชมดอกไม้ ความโกรธเกลียดอับอายนี้จะเป็นเพราะใครเสียไม่ได้นอกจากพี่สี่... นางสุกรอัปลักษณ์นั้น

เมื่อครบกำหนดหนึ่งเดือน บิดาสั่งว่าอย่างไรนางก็ต้องไปร่วมงาน ไม่คิดเห็นใจข้ออ้างป่วยไข้ของนางแม่แต่น้อย มารดาถูกลี้อหาชุดสวยงามพร้อมเครื่องประดับมาให้สวมเพราะวันนี้มีบุคคลชั้นสูงมากมายมาร่วม อย่างน้อยก็บรรดาขุนนางและพี่น้องของอ่องเจ็ด อาจมีใครสักคนที่ถูกใจนาง ถึงอย่างนั้นอ้อชื่ออึ้งก็ไม่อาจทำใจยอมรับที่จะเห็นพี่สี่เคียงข้างเป็นคู่กับชายรูปงามได้

จนใกล้เวลาเคลื่อนขบวนเกี้ยวเจ้าสาว คุณหนูห้าจึงปรากฏตัวท่ามกลางสายตาดินตะลึง แม่นางจะงดงามราวกับเทพธิดาก็มิใช่สิ่งที่พวกเขาสนใจเท่ากับอารมณ์สีแดงที่นางสวมกับริมฝีปากที่หาขาดจางงดงาม ขาดเพียงเครื่องสวมศีรษะนางก็เหมือนเป็นเจ้าสาวอีกคนหนึ่งแล้ว

อนุหว่าไม่ได้ช่วยบุตรสาวแต่งงาน เห็นดังนั้นก็หัวใจแทบวาย กลัวโทษสาหัสเป็นที่สุด เสนาบดีอ้วเห็นบุตรสาวคนสุดท้องแต่งกายเช่นนี้ไปหน้าก็เขียวคล้ำเกือบพลอตวาด แต่งกายเช่นนี้มิใช่เพื่อให้คนอื่นเปรียบเทียบระหว่างตัวนางกับเจ้าสาวที่นั่งเกี้ยวอยู่ในเวลานี้หรือ

“ไม่เป็นไรเจ้าคะ ถ้าขึ้นชอบเช่นนี้ก็ปล่อยนาง เรารีบเดินทางก่อนจะเลยฤกษ์เถอะเจ้าคะ” เสียงดังออกมาจากคนที่นั่งอยู่ภายในเกี้ยวเจ้าสาว ผ่านที่แฉ่มเพียงนิดถูกปล่อยทิ้งลง

ผู้เป็นบิดาหายใจเข้าออกรุนแรง ส่งสายตาคาดโทษอนุกรยาที่แทบจะก้มลงไปคำนับแทบพื้น ก่อนจะให้สัญญาณเคลื่อนขบวนเกี้ยวเจ้าสาว เกี้ยวที่ถูกตกแต่งงดงามและทำให้ไม่หามยาวเพราะต้องใช้คนหามมากกว่าปกติ เมื่อเกี้ยวถูกยกขึ้นพาดบา บรรดาคนหามก็เหวี่ยงผุดพราย แต่ไม่กล้าส่งเสียง ได้แค่ออกแรงพาขบวนเจ้าสาวเดินทางไปยังเป้าหมาย

เสียงเครื่องดนตรีประโคมดังตลอดเส้นทาง ผู้คนต่างจับจ้องขบวนเจ้าสาว เมื่อมาถึงวังอ่องเจ็ดทั้งขบวนก็หยุดลง อ้วซื่ออึ้งมองเจ้าของวังที่อยู่ในชุดเจ้าบ่าวสีแดงยืนรอต้อนรับขบวนเจ้าสาวอยู่ด้านหน้าด้วยความรู้สึกเสียดายสุดแสน เหลือบตามองคนในเกี้ยวด้วยความชิงชัง ผู้คนมากมายกระซิบกระซาบถึงคนร่วมขบวนในชุดแดง แต่นางยังเชิดหน้าไม่สนใจผู้ใด

เกี้ยวเจ้าสาวถูกลงกับพื้น จ้าวหย่งเจี้ยนเดินออกมารับเจ้าสาว ใช้ชาเตะเกี้ยวสามครั้งตามเคล็ดว่าเป็นการข่มให้ภรรยาอยู่ภายใต้อำนาจของสามี จากนั้นจึงเปิดม่านยื่นมือไปรอรับเจ้าสาว มือขาวอวบโผล่ออกจากอาภรณ์แดง สัมผัสนุ่มนิ่มวางลงบนมือใหญ่ของอ่องเจ็ด รอยยิ้มระบายเต็มใบหน้าเจ้าบ่าว ผู้คนแปลกใจที่เห็นเขามีความสุข กระทั่งเห็นร่างอวบอ้วนในชุดเจ้าสาวสีแดงที่ใช้ผ้าซ้อนกันหลายชั้น ทำให้นาตรูปร่างดูใหญ่โตขึ้นไปอีกเกือบเท่าตัว หัวใจของพวกเขาก็ยิ่งสับสน

อ้วเหยียนชานก้าวออกมาที่ย่อตัวถวายนางความเคารพว่าที่พระสวามีครั้งหนึ่ง ก่อนจะหันกลับไปหาเกี้ยวแล้วใช้ชาเตะสามครั้ง!

สาม เสียงร่ำจากห้องหอ

ทั่วทั้งบริเวณเงียบสงัดด้วยความตกตะลึง แม้แต่ฮ่องเจ็ดเองก็คาดไม่ถึงว่าพระชายาของเขาจะอาจหาญถึงเพียงนี้ ขณะที่ครอบครัวสกุลอวี้น้ำซัดไปหลายส่วน ด้วยวันนี้มีรัชทายาทมาเป็นตัวแทนพระองค์เข้าร่วมงาน อวี้นี้เหียนซ่านผู้ก่อเรื่องกลับไม่ได้สนใจสิ่งรอบข้าง นางหันมายุ่อตัวทำความเคารพเจ้าบ่าว เอ่ยด้วยน้ำเสียงนิ่งสงบ

“ขอภัยเพคะ หม่อมฉันก้าวพลาด เผลอเตะเกี้ยวตัวเอง”

‘โกหก!’ ผู้คนที่อยู่รายรอบส่งเสียงประสานกันขึ้นมาในใจ ใครที่มีผู้คนตามีตบอดหรือเป็นบ้าต่างก็ทราบ นางตั้งใจหันกลับมาเตะเกี้ยวซัดๆ มิหนำซ้ำยังเตะถึงสามครั้ง นี่เรียกว่าก้าวพลาดได้อย่างนั้นหรือ ว่าที่หวางเพยของฮ่องเจ็ดผู้ไม่มีใบหน้าที่เต็มไปด้วยไขมันพอกหน้าจนไม่รู้ร้อนรู้หนาวอะไรอีกแล้วหรือ

ทว่าคำตำหนิตีเตียนภายในใจนั้นถูกทำให้เงียบลงด้วยเสียงหัวเราะจากฮ่องเจ็ดรูปงาม รอยยิ้มบนใบหน้าระบายกว้างยิ่งกว่าเก่า ก้มตัวลงไปประคองร่างอวบอ้วนให้ลุกขึ้นยืน ทั้งยังลูบไปที่หลังมือของนางเบาๆ อย่างทะนุถนอมยิ่ง กล่าวด้วยน้ำเสียงห่วงใย

“แน่นอนว่าที่ชายารัก เป็นเพราะเกี้ยวนี้ตั้งขวางทางเดินของเจ้า ข้าพทูลขอเสด็จพ่อประหารคนสร้างเกี้ยวนี้ดีหรือไม่ ประหารคนหามเกี้ยวเสียด้วยข้อหาประทุษร้ายต่อเชื้อพระวงศ์ ทำให้ว่าที่ชายารักต้องเจ็บตัวในวันมงคลเช่นนี้” คำกล่าวของเจ้าบ่าวทำให้คนฟังแทบเป็นบ้า

ท่านเชื้อคำของนางด้วยหรือ มิใช่ท่านหลงเจ้าสาวของท่านมากเกินไป หรืออ่องเจ็ด สตรีอ้วนผู้นี้ทำคุณไสยประการใดกันแน่ ยังไม่ทันก้าวเท้าพ้นธรณีประตู่วัง อ่องเจ็ดรูปงามก็ดูท่าจะหลงไหลนางจนไม่สังเกตความเป็นจริงว่านางเจตนาข่มเคล็ดสามีกลับไป ผิดจารีตประเพณีใหญ่หลวง รูปร่างลักษณะที่ดูอย่างไรก็ขัดแย้งกัน หนึ่งผอมบางสูงส่งารากับเทพเซียน อีกหนึ่งอ้วนท้วนอปลักษณ์ หากมิใช่ทำเสน่ห์คุณไสยจะเป็นประการใดได้อีก

พวกเขาขบคิดโต้เถียงกันวุ่นวาย แต่ตัวต้นเหตุไม่สนใจ เห็นอ่องเจ็ดไม่ใส่พระทัยโต้ตอบกลับมาเช่นนี้ ก็คลายใจว่าชีวิตในวังของนางคงไม่ยุ่งยากนัก

“อย่าเลยเพคะ วันมงคลของเราสอง ละเว้นความโกรธแสดงเมตตา ย่อมส่งกุศลให้ชีวิตคู่ของเราบริบูรณ์”

“ว่าที่ชายารักพูดได้ถูกต้อง เช่นนั้นพวกเราเข้าไปดำนในกันเถิด ข้าไม่อยากรู้ให้ต้องเสียฤกษ์”

“เพคะ”

ตามธรรมเนียมเจ้าบ่าวต้องอุ้มเจ้าสาวข้ามธรณีประตู แต่เพราะรูปร่างของเจ้าสาวและร่างกายที่ผอมบางของเจ้าบ่าว พวกเขาจึงเปลี่ยนเป็นจับข้อมือประคองกันก้าวข้ามธรณีประตูไป เห็นท่าทางราวกับคู่รักของสองร่างในชุดสีแดงดงามผ่านประตู่วังเข้าไป อวี่ซื่ออิงก็ได้แต่กำมือแน่น ชุดแดงที่นางสวมอยู่โดดเด่นไม่น้อย อ่องเจ็ดสมควรเห็นนางก่อนพิธีสวามิภักดิ์ด้วยซ้ำ ทว่าสายตากลับไม่ทอดมองผู้ใดนอกจากเจ้าสาวของเขา ยิ่งเห็นท่าทางราวกับคนรักกันนางก็ยิ่งเคียดแค้น สุดท้ายต้องกลืนความไม่พอใจก้าวตามครอบครัวเข้าไปภายใน

วันนี้มีรัชทายาทหนึ่งในตำแหน่งประธาน ถัดลงมาเป็นพระสนมอวิ๋ก๊วยผิน ที่ขอพระราชทานอนุญาตจากฮ่องเต้มาร่วมงานแต่งงานน้องสาว ใบหน้างดงามของอดีตสาวงามอันดับหนึ่งตึงตืดตาทุกคนเอาไว้ ด้วยอาภรณ์ในตำแหน่งพระสนม ทั้งเครื่องประดับพระราชทานจากฮ่องเต้ รัศมีอันงดงามของก๊วยผินทำให้นางกลายเป็นจุดสนใจของทุกคนในงาน แน่หน่อนว่าย่อมกลบรัศมีคุณหนูห่าสกุลอวิ๋ในชุดแดงไปหมดสิ้น ความมั่งคั่งนี้พวกเขาทำได้แค่มองไม่กล้าแตะต้อง สตรีของเจ้าเหนือหัวใครจะอาจหาญ เมื่อเร็วๆ นี้ยังมีคำเล่าลือถึงรับสั่งจากวังหลวง ขอเพียงอวิ๋ก๊วยผินตั้งครรรค์ ไม่ว่าจะเป็นโอรสหรือธิดา ตำแหน่งของนางจะถูกเลื่อนขึ้นเป็นสนมชั้นเพียทันที ความโปรดปรานระดับนี้ไม่มีใครกล้าลองดีเอาศิระไปพาดเขียง

พิธีเริ่มขึ้นตามธรรมเนียมทั้งเคารพบรรพบุรุษ ไหว้ฟ้าดินและญาติผู้ใหญ่ รัชทายาทประธานของรับขวัญบ่าวสาวเป็นผ้าแพรและทองสองทียบใหญ่ ฮ่องเต้พระราชทานไข่มุกเม็ดใหญ่สีชมพูล้ำค่า บิดามารดาเจ้าสาวมอบที่ดินหลายแปลงในเมืองหลวงให้ พระสนมอวิ๋ก๊วยผินประธานเครื่องประดับล้ำค่าให้อีกหนึ่งทียบ เพียงของรับขวัญเหล่านี้ก็มากพอจะทำให้แขกทุกคนตาลุกวาว บ่าวสาวคู่นี้มีโชครำรวยที่สุดไปแล้วหรือ

อวิ๋ซื่ออิ่งมองเห็นทียบเครื่องประดับของพระสนมอวิ๋ก๊วยผินอยู่ชั่วพริบตาหนึ่ง หัวใจถูกจุดไฟริษยาให้ลุกโชน พี่สาวได้ดีเป็นสนมคนโปรด แม่แต่งไปแล้วยังยั่ววนโปรยเสน่ห์ใส่ผู้ชายไปทั่ว ร่ำรวยด้วยเครื่องประดับพระราชทานอันล้ำค่ามากมาย น้องสาวอัปลักษณ์นำเกลียดกลับได้แต่งเข้าวังอ่องเจ็ดรูปงามมากพร้อมด้วยทรัพย์สินสมบัติ เพียงสินสมรสนี้ก็กินใช้ไปทั้งชาติไม่รู้หมด

นางเล่ามีสิ่งใด หาก...หากเพียงนางไม่เกิดเป็นบุตรสาวของอนุ ถ้าเพียงนางเกิดเป็นบุตรสาวของซูหยินใหญ่ เป็นน้องสาวร่วมมารดาของพระสนมและรองแม่ทัพใหญ่ หากนางไม่ได้ชื่ออวิ๋ซื่ออิ่งแต่เป็นอวิ๋เหียนชาน หาก... เป็นนางที่ได้แต่งงานกับอ่องเจ็ด หากเป็นนางทุกอย่างย่อมดีกว่านี้

สายตาเลื่อมมองมารดาที่นั่งมองสิ่งของของตาลุกวาว มองพี่ชายที่เป็น

เพียงนายกองยศต่ำจิบสุราอยู่ด้านนอก ริมฝีปากเหยยดอกด้วยความรู้สึก
ดูถูก ร้องรอยเหยยดหยาบในดวงตาปรากฏเพียงชั่วครู่แล้วจางหายไป

ก่อนส่งเจ้าสาวเข้าห้องหอ พระสนมขอพูดคุยกับน้องสาวเล็กน้อย แม้
ไม่สามารถเปิดผ้าคลุมหน้าได้ นางก็ยื่นนิ้วมือเรียวยาวราวกับเล่มเทียนที่ขาว
ผุดผ่องไปสัมผัสใบหน้าน้องสาวผ่านผ้าคลุมหน้า รอยยิ้มประดุจเทพธิดา
พริ้มพราย ไม่คาดฝันจะมีวันได้เห็นน้องสาวที่แสนจะเกียจคร้านของนางได้
ออกเรือน

“ต่อไปนี้เป็นหางเพยของอ่องเจ็ดต้องทำตัวดีๆ แล้วนะรู้หรือไม่ อยู่จน
มีหลานแม่ดูแลช่วยเหลือ เจ้าชู้เกียจไม่ทำอะไรก็ได้ แต่อยู่ที่นั่นเป็นถึงหางเพย
ต้องรับผิดชอบวังอ่องเจ็ด ปกครองผู้คนมากมาย จะเอาแต่นอนเล่น อ่าน
หนังสือ กินขนมเหมือนเดิมไม่ได้แล้ว”

ร่างภายใต้ผ้าคลุมตอบกลับ “พระสนมก็ทรงทราบว่าหม่อมฉันเป็นสตรี
ที่ขี้เกียจที่สุดในแคว้นนี้ ลำพังเพียงต้องมาร่วมงานแต่งงานของตัวเองก็เปลือง
พลังงานไปมาก เห็นจะต้องหลับอ้อมแรงสักสามสี่วัน คงไม่อาจปกครองวัง
แห่งนี้ได้”

อ๊วก๊วยผินหยิกแก้มน้องสาวผ่านผ้าแดงด้วยอารมณ์หมั่นไส้ “เจ้าตัว
ขี้เกียจล้นหลังยาว ฝันไปเถอะว่าเจ้าจะได้ใช้ชีวิตตามเดิม เข้ามาเป็นเชื้อพระวงศ์
แล้ว ไม่มีคำว่าสงบสุขหรอก อีกทั้งสามีของเจ้ายังเป็นถึงอนุชาร่วมอุทรมารดา
ของรัชทายาท โอโรสองคโปรดของฮ่องเต้ เลิกฝันถึงชีวิตแสนขี้เกียจของเจ้า
ได้เลย”

“หม่อมฉันทราบ” คนฟังพยักหน้ารับ “แต่ทรงทราบไหม ที่หน้าวัง
หม่อมฉันเตะเกี้ยวไปสามครั้ง”

“ขวาลือไปไว้มากว่าไฟไหม้”

“ที่จริงก่อนออกมาจากเกี้ยว หม่อมฉันใช้ฝ่ามือตีไปก่อนแล้วหลายที
ออกมาเตะอีกสามที เกรงว่าในวังอ่องเจ็ดนี้หากใครไม่ยอมให้สงบ หม่อมฉัน

จะจัดการให้สงบเอง”

พระสนมตะลึงลงไปแล้วก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้ สุดท้ายต้องส่ายหน้า เห็นใกล้เวลาเข้าหอเต็มที “พี่จะรอดู ขอให้เจ้ามีความสุขกับชีวิตสมรสก็แล้วกัน หากมีใครรังแกเจ้า ถึงพี่จะเชื่อว่าเจ้าสามารถจัดการได้ แต่ก็ไม่อยากให้ลืมนะพี่เจ้าเป็นถึงพระสนม หน้าบาทูจะทุลฮองเต้ช่วยเจ้าได้”

“ขอบพระทัยเพคะ เกรงว่าพระสนมจะต้องรีบมีโอรสหรือธิดา เป็นเพยเมื่อใดน่าจะช่วยน้องให้ก่อเรื่องอย่างหมดห่วงได้”

น้องสาวเอ่ยคำหยอกล้อพี่สาวให้เขินอายจนหน้าแดง แล้วก็ลุกขึ้นก้าวไปยังห้องหอของตัวเอง โดยมีหนูหนึ่งทีบิตามารดาส่งมาคอยรับใช้ติดตามดูแล รอเวลาพระสวามีมาร่วมดื่มสุรามงคลเปิดผ้าเข้าหอ

“ถูกเจ้าสาวเตะเกี้ยวกลับรู้สึกอย่างไร” รัชทายาทเอ่ยถามน้องชายที่มานั่งร่วมงานเลี้ยงแขก

“รู้สึกดียิ่ง ชีวิตสมรสนี้คงสนุกสนานไม่น้อย เจ้าสาวของข้า อ้อ ยามนี้คือชายารักข้า น่ารักอย่างยิ่ง” น้ำเสียงอ่องเจ็ดไม่ดั่งไม่เบาจนเกินไป คนอยู่ไม่ไกลนักย่อมได้ยิน “รัชทายาทต้องได้เห็นท่าทางที่นางเตะเกี้ยว มันคือท่วงท่าการเตะที่งดงามยิ่ง แรงเตะก็พอดิบพอดี สมบูรณ์แบบ”

คนฟังแทบล้าล็กสุราที่ดื่มเข้าไป “นางเตะเข้าที่หัวเจ้าด้วยหรือไม่”

คำถามประชดประชันไม่ได้ทำให้น้องชายสะท้านสะเทือน “โง่จึงกล่าวเช่นนั้นเล่ารัชทายาท ชายารักของข้านี้เป็นสตรีที่ดี ชายข่มภรรยาต้องใช้ทั้งอำนาจและกำลัง ข้าต้องเหน็ดเหนื่อยฝ่ายเดียวเพื่อกำราบนาง นางไม่อยากให้ข้าต้องสิ้นเปลืองเรี่ยวแรงจึงทำให้พวกเราเท่าเทียม แบ่งเบาภาระไม่มีใครต้องเสียเรี่ยวแรงมากกว่าใคร สตรีที่เห็นใจและเสียสละเพื่อสามีเช่นนี้จะหาได้จากที่ไหนอีก”

รัชทายาทไม่อาจหาคำพูดใดมากล่าวกับน้องชายได้อีก แรกเริ่มเดิมทีจำวหย่งเจี้ยนคัดค้านการแต่งงานครั้งนี้อย่างกับอะไรดี ไม่ว่าจะสรรหาสาวงาม

เพียงใดมาก็ให้ไม่แสดงท่าทีถูกใจแม้แต่น้อย สุดท้ายพระบิดาต้องใช้งานเฉลิมฉลองวันพระราชสมภพเสด็จยามาเป็นข้ออ้างจับคู่ให้น้องชายคนนี้ ใครจะนึกว่าหลังจากยื่นข้อเสนอประหลาด ได้แต่งงานกับหญิงสาวที่คนอื่นส่ายหน้าให้น้องชายของเขากลับอารมณ์ดีเป็นพิเศษ กระนั้นรัชทายาทก็ไม่กล้าประมาทความเพลิดเพลินของน้องชาย

“ข้าไม่รู้ว่าจะทำอะไร แต่ระวังอย่าเล่นให้เกินพอดี ถึงอย่างไรห้วงเพยของเจ้าก็มีพี่สาวเป็นถึงพระสนม บิดายังเป็นเสนาบดีผู้ใหญ่ ที่สำคัญคือพี่ชายของนางเป็นรองแม่ทัพใหญ่ สามอำนาจอันนี้ถ้าเล่นงานเจ้าขึ้นมา เกรงว่าแม้แต่เสด็จพ่อก็คงไม่สามารถเพิกเฉยได้”

“ท่านกังวลสิ่งใดพี่ชาย แนนอนว่าข้าไม่มีทางกลับแก่งงายาที่รักของตัวเอง”

“หึๆ” รัชทายาทหัวเราะในลำคอ ไม่วางใจน้องชายนัก “ข้าจะรอดู แล้ววันพรุ่งนี้อ่าลืมนางเข้าวังไปเฝ้าเสด็จแม่กับเสด็จย่าด้วยละ”

น้องชายพยักหน้ารับ “วางใจได้”

“หลังจากนี้ข้าจะให้เจ้าพักสักสองสามวัน จากนั้นต้องกลับมาทำงาน”

“ใจร้ายยิ่ง คู่สามีภรรยาเพิ่งแต่งงานย่อมต้องการเวลาส่วนตัวที่มากกว่านี้ ท่านจะพรากผิวพรากเมียรวดเร็วเช่นนี้ บานันรัชทายาท”

คนฟังแทบขาดมือใส่หน้าน้องชาย “อย่าเหลวไหล ระหว่างนี้อ่านเอกสารในห้องทำงานของเจ้าด้วย สามวันนี้เพียงพอที่จะพักผ่อน ทำงานเสร็จจะกลับมาเล่นสนุกกับชายาของเจ้าก็ไม่สาย อย่างไรก็ตามก็ไม่เห็นเจ้าไปไหนอยู่แล้ว ครั้งนี้เป็นเรื่องสำคัญ”

“อะไรหรือ” เขาถามด้วยรอยยิ้ม ทว่ารัชทายาทไม่ได้ยิ้มไปด้วย ดูเหมือนเรื่องงานในครั้งนี้จะจริงจังมากกว่าปกติ

“ไม่สามารถพูดที่นี้ได้ ไปเสีย” พี่ชายโบกมือไล่แล้วลุกขึ้นเดินหนีไป

จำหยังเจียนไม่ทันได้คิดอะไรก็พบสาเหตุ หญิงสาวผู้งดงามในอาภรณ์สีแดงอย่างกรายเข้ามาใกล้ ในมือถือจอกสุราค้อมตัวถวายความเคารพเขาอย่าง

นอบน้อม ดวงดาววระยับยืมพริ้มพราย ชายหนุ่มยิ้มตอบรับเพราะจดจำได้ดีว่าเป็นน้องสาวต่างมารดาของชายา กล้าสวมอาภรณ์สีแดงแต่งหน้าจัดจ้านในงานแต่งงานของพี่สาวตัวเอง ไม่รู้เขาควรชื่นชมสตรีนางนี้หรือไม่

“หม่อมฉันมาเพื่อแสดงความยินดีกับท่านอ่องเพคะ”

“ขอบใจ เจ้าคงเป็นคุณหนูห่า น้องสาวของชายารัก”

กิริยาของอวี้อึ้งอึ้งสะตูดเล็กน้อยเมื่อเขากล่าวคำว่าชายารักออกไป ใบหน้าของจ้าวหย่งเจี้ยนประดับรอยยิ้มสนุกสนาน ชมดูความพยายามในการเก็บอารมณ์เปลี่ยนเป็นรอยยิ้มหวานหยด พี่เขยไม่ทันเข้าหอน้องภรรยา ก็เดินเข้ามาเสนอตัวให้ถึงที่ น่าสนุกอะไรเช่นนี้

“เป็นพระเมตตาที่ทรงจดจำหม่อมฉันได้”

“แน่นอน ข้าย่อมพยายามที่จะจดจำคนในครอบครัวของชายารัก บุรุษที่ดีต้องใส่ใจครอบครัวภรรยา”

“ขอบพระทัยเพคะ” จอกสุราที่ประคองไว้ถูกจับแน่น แม้นางก้มหน้า เขาก็พอเดาสีหน้าอีกฝ่ายออก

“มีอะไรจะกล่าวกับพี่เขยหรือน้องภรรยา”

“หม่อมฉันเพียงต้องการดื่มสุราฉลองให้พระองค์กับพี่สืเพคะ นับจากนี้ต้องฝากพี่สืให้พระองค์ดูแล พี่สาวคนนี้ของหม่อมฉันอาจจะดูไม่ค่อยรู้ความไปบ้างก็เพราะไม่ค่อยได้ออกจากจวนไปไหน วันหนึ่งๆ เอาแต่นอนและกินขนม หากมีสิ่งใดที่พี่สืกระทำการพร่องไป ขอได้โปรดประทานอภัยแก่พี่สาวหม่อมฉันด้วยเพคะ”

“ขอบใจในความหวังดี คุณหนูห่าไม่ต้องห่วง ไม่ว่าชายารักเป็นอะไรข้ายอมรับได้เสมอ อยากนอนข้าจะซื้อเตียงที่ดีที่สุดให้นาง อยากกินข้าจะสรรหาของกินที่อร่อยที่สุดมาให้นาง ไม่มีสิ่งใดที่ข้าไม่สามารถทำเพื่อชายารักได้”

สุราที่ดื่มเข้าไปนั้นขมเพื่อนและร้อนราวกับน้ำเดือด ภายในร่างของคุณหนูห่าถูกแผดเผาด้วยไฟริษยา รอยยิ้มเสมือนไม่ยิ้มจึงปรากฏ “ไม่น่าเชื่อนะเพคะ แม้ไม่เคยพบกันมาก่อน ท่านอ่องยังไม่รู้จักพี่สาวของหม่อมฉันดีเสีย

ด้วยซ้ำ แต่พระองค์กลับดูเหมือนจะโปรดปรานพี่สาวของหม่อมฉันเหลือเกิน”
 “ข้าเป็นแบบนี้ไม่ดีหรือคุณหนูห่า”
 อวี๋ซื่ออิงกัณฑ์ตอบ “ย่อมดีเพคะ”

ราวช่วยยามกว่าแล้วที่เข้ามาอยู่ในเรือนหอ แม่เครื่องสวมศีรษะจะหนัก
 มาก แต่อวี๋เหียนชานก็ไม่ได้บ่นปากบ่น นางไม่เปิดหน้า ไม่สนใจถอดมันออก
 แต่ใช้หมอนและผ้าห่มม้วนซ้อนกันให้สูงแล้วห่อ จากนั้นก็วางเอาไว้ที่โต๊ะ
 น้ำชาตรงกลางห้อง นางมีความสามารถในการหลับที่ดี ใช้ของเหล่านี้วางแล้ว
 หลับนอนในท่านี้หลับไปตั้งแต่ไม่ถึงหนึ่งเค่อแรกที่เข้ามา แล้วบอกให้หญิง
 คอยดู หากว่าท่านอ่องเข้ามาคอยปลุกนาง

หลับไปนานเท่าใดไม่ทราบ แต่ตื่นเพราะสัมผัสอุ่นที่มือ เจ้าสาวในชุด
 แดงจึงลืมตาใช้สองมือประคองที่สวมศีรษะให้ตั้งขึ้น รับรู้ได้ว่ามีอีกคนหนึ่ง
 ช่วยประคอง ไม่ทันได้มองว่าเป็นใคร จนกระทั่งอีกฝ่ายถือวิสาสะถอดเครื่อง
 สวมศีรษะออกให้ จึงแลเห็นได้ชัดว่าเป็นเจ้าบ่าวในชุดแดง ส่วนหญิงหนึ่งบัดนี้
 ไม่อยู่ในห้องแล้ว

“ขอบพระทัยเพคะ”

อวี๋เหียนชานกล่าวขอบคุณ แล้วจึงเงยหน้าพิจารณาสามีของนางอย่าง
 เต็มตาเป็นครั้งแรก เพราะไม่เคยพบกันมาก่อน เมื่อพบหน้าก็ยังมีชั้นผ้าปิดกัน
 เอาไว้ ภาพของเขาจึงไม่ชัดเจนนัก ที่ว่าอ่องเจ็ดนั้นรูปร่างมราวกับเทพบุตร
 เห็นจะไม่ผิดจากคำเล่าลือ ผิวขาวละเอียดล่อ โครงหน้าชัดแต่ค่อนข้างหวาน
 ราวกับอิสตรี สองแก้มแดงสีแดง น่าจะด้วยฤทธิ์สุรา ประกอบกับริมฝีปาก
 สีธรรมชาติแดงฉ่ำ ภาพรวมของพระสวามีคือชายงามที่แท้จริง

“เจ้าจ้องมองเช่นนั้นสามีเขินอายเหลือเกิน”

“ประทานอภัยเพคะ หม่อมฉันเพียงคิดว่าพระองค์ค่อนข้างรูปงาม” นาง
 ชมออกไปอย่างซื่อตรง ทว่าแวตตาและท่าทางเฉยเมยราวกับกำลังชมของ
 ธรรมดาสิ่งหนึ่งเท่านั้น แม่จึงลึกลงไปก็ยังไม่เห็นไฟเสนาหา “เราควรดื่มสุรา

มงคลร่วมกันใช้หรือไม่เพคะ”

“ใช่แล้วชาวยาร์ก”

หญิงสาวเป็นผู้รินสุราลงในจอให้ แม่นางจะอาจหาญยกขาเตะเกี่ยวหน้าตาเฉย แต่ก็ยังรู้จักที่จะผ่อนปรนให้อีกฝ่ายบ้าง หน้าทีรินสุราเพียงเล็กน้อย ไม่ใช่ประเด็นใหญ่ สองฝ่ายยกจอกสุราขึ้นดื่มเป็นการเสิร์ฟสิ้นขั้นตอนสุดท้าย จากนั้นเป็นนางอีกที่เริ่มต้นบทสนทนา

“พระองค์มีพระประสงค์ให้หม่อมฉันวางตัวอย่างไรในสถานที่แห่งนี้เพคะ”

“ถามอะไรเช่นนั้น แน่หนอว่าเจ้าย่อมต้องเป็นเจ้าของที่นี่ เป็นพระชายาเอก หวางเพยเพียงหนึ่งเดียวที่มีอำนาจสิทธิ์ขาดในการจัดการเรื่องภายใน” เขากล่าวออกมาโดยไม่คิดไตร่ตรอง ยอมวางอำนาจภายในไว้บนมือของนางโดยไม่อึดออด

“หม่อมฉันไว้วางใจได้หรือไม่เพคะ”

“ยอมได้ ไม่ไว้วางใจชาวยาร์กจะไว้วางใจใครได้อีก”

“เช่นนั้นการวางตัวต่อพระองค์เล่าเพคะ หม่อมฉันทูลตามตรงว่าแรกเริ่มพระองค์ไม่ได้คิดแต่งสตรีใด จึงได้หยิบยกข้อเสนอละครแบบนั้น ต่อมาหม่อมฉันบังเอิญเข้าเฝ้าจนได้จึงจำพระทัยต้องแต่งด้วย สถานะของหม่อมฉันแม้เป็นพระชายาเอกต่อหน้าจาก หลังจากความสัมพันธ์เราจะเป็นอย่างไรเพคะ”

“ชาวยาร์กเข้าประเด็นได้อย่างรวดเร็วเสียจริง” อ่องเจ็ดถอนหายใจ แต่ดวงตายังไม่คลายแววสนุกสนาน “ขอให้ชาวยาร์กวางตัวเช่นที่เจ้าเป็นชายาของข้าสิ ข้าเรียกเจ้าว่าชาวยาร์ก เจ้าเรียกขานข้าว่าสามีที่รัก เช่นนี้จึงเหมาะสม ต่อหน้าผู้อื่นเรารักกันมาก ในสถานที่ส่วนตัวแรกเริ่มเป็นมิตรสหาย ต่อไปจะเป็นเช่นไรค่อยคิดในอนาคต”

อ่องเจ็ดยิ้มกว้างเติมใบหน้า ขณะที่พระชายาของเขายังคงวางเฉยไม่สนใจสิ่งใด คิดครุ่นหนึ่ง ไม่เห็นเป็นเรื่องเสียหาย เพียงวางตัวตอบว่ารักกับพระสวามีไม่น่าเปลืองพลังงานมากนัก สถานะมิตรสหายก็น่าสนใจ ส่วนเรื่อง

การพัฒนาเป็นไปในทางใดนั้นอวีเหียนชานไม่คิดว่าจะเปลี่ยนแปลงไปในทางอื่นใดได้อีกนอกจากสหายกันเท่านั้น คิดเช่นนั้นจึงพยักหน้า

“หม่อมฉันยอมรับเพคะ”

“ดีมากซายารัก เช่นนี้ควรทำอะไรกับพวกข้างนอก”

แม้เจ้าหญิงเจียนไม่ได้อธิบาย แต่หญิงสาวเข้าใจว่าเขาหมายถึงสิ่งใดด้านนอกปกติแล้วในคืนแรกที่เข้าหอจะมีคนมาคอยฟังว่าเกิดความเคลื่อนไหวขึ้นภายในอย่างไรบ้าง เพื่อตรวจสอบว่าบ่าวสาวทำหน้าที่อันสมควรหรือไม่ รุ่งเช้าจะมีคนเข้ามาตรวจรอยเลือดสตรีบนที่นอนอีกคราวหนึ่ง ดังนั้นตอนนี้ปัญหาคือจะจัดการอย่างไรกับคนด้านนอก

อวีเหียนชานหันมองไปรอบห้อง เจอของชิ้นหนึ่งสะดุดตา ลูกขึ้นเดินไปคว้ามาวางไว้บนโต๊ะ อ่องเจ็ดเข้าใจเจตนา ยิ้มแย้มสนุกสนาน ก่อนจะเอ่ยขึ้นด้วยเสียงค่อนข้างดัง

“เจ้ารู้ใจข้ายิ่งนักซายารัก เราเริ่มกันเลยดีหรือไม่”

หมากรุกกระดานนี้เกรงว่าต้องเล่นเสียงดังกันสักหน่อย

ภายนอกห้องมีทั้งแม่แ่มส่วนพระองค์ของอ่องเจ็ดและขันทีจากวัง

หลวงคอยยืนฟังอยู่ พร้อมด้วยนางกำนัลอีกหลายคนที่ยืนรอเรียกเพื่อคอยรับใช้ หลังจากส่งแขกกลับอ่องเจ็ดก็เข้าไปประทับภายในกับพระชายาได้ครู่หนึ่งแล้ว บางคนเริ่มพนันขันต่อว่าคืนเข้าหอที่มีคำดังของคำนี้ อ่องเจ็ดจะใช้มันอย่างไร หากเป็นพระชายารูปงามพวกเขาคงไม่พนันกันดูเด็ดถึงเพียงนี้ แต่พระชายา... ค่อนข้างแปลก การพนันจึงเกิดขึ้น

เสียงพูดคุยกปรามด้วยสายตาดูของแม่แ่มซึ่งเป็นนางกำนัลชั้นสูงบรรดานางกำนัลที่เหลือจึงเงียบปาก กระทั่งได้ยินเสียงมาจากในห้อง

“เจ้ารู้ใจข้ายิ่งนักซายารัก เราเริ่มกันเลยดีหรือไม่” เสียงของอ่องเจ็ดดังขึ้นตามด้วยเสียงพระชายา

“ให้หม่อมฉันจัดการให้พระองค์นะเพคะ”

“ดีมาก”

“หม่อมฉันไม่มีประสบการณ์มากนัก ขอพระองค์เป็นผู้เริ่มเถิดพะคะ”

“ไม่ต้องห่วง ครั้งแรกเจ้าอาจจะไม่ถนัดนัก แต่สิ่งเหล่านี้สามารถสอน
กันได้ ข้าสัญญาว่าจะไม่เร่งรีบ ไม่ต้องกลัว”

“ขอบพระทัยพะคะ”

“ข้าจะขยับแล้วนะ”

“อย่าเร็วนักนะพะคะ หม่อมฉันตามไม่ทัน”

“เอาละซายาร์ก เจ้าเริ่มขยับได้แล้ว เช่นนั้นแหละ มาข้างหน้าอีกนิด
ข้าจะได้ขยับเข้าหาเจ้าเอง”

“ของท่านมันเบี่ยงออกซ้ายนะพะคะ”

“มันเป็นลีลาที่ดี เจ้าควรจำเอาไว้พะคะ”

“พะคะ หม่อมฉันขอเดินหน้าสุดกำลังเลยนะพะคะ”

“ถึงปากบอกว่าไม่ถนัด แต่เจ้าก็ทำมันได้ดีนะซายาร์ก อา... ข้ากำลังจะ
กินเจ้าแล้ว ข้าจะกินเจ้าให้หมดตัวเลยทีเดียวนะ ดูนี่สิ ของข้ามันเข้าไปข้างใน
ลึกมาก”

ขณะที่บทสนทนานั้นเกิดขึ้น ใบหน้าคนที่คอยแอบฟังนั้นร้อนผ่าว
บรรดานางกำนัลที่ไร้ประสบการณ์ได้แต่ก้มหน้า จินตนาการกันไปมากมายว่า
สิ่งที่เกิดขึ้นในห้องเร่าร้อนเพียงใด ระหว่างนั้นยังมีเสียงไม้กระทบกันเป็นระยะ
จังหวะไม่ช้าไม่เร็วเกินไป คงเป็นหัวเตียงที่ชนเข้ากับผนังไม้ ทุยหนึ่งที่ถูกไล่
ออกมาด้านหน้าไม่รู้ควรรู้สึกอย่างไร ถึงจะมั่นใจว่าคุณหนูของนางคงไม่ถูกจับ
กินง่ายๆ แต่สิ่งที่ได้ยินก็ยากจะปฏิเสธเหลือเกิน

“ข้าถึงแล้ว เจ้าเสร็จข้าแล้ว” ผ่านไปราวสองเค่อเสียงสุขสมของอ่องเจ็ด
ก็ดังขึ้น เสียงไม้กระทบกันสงบลง

“ให้หม่อมฉันได้แก้ตัวอีกครั้งนะพะคะ”

“แน่นอนซายาร์ก เพียงเท่านี้ไม่ทำให้ข้าพอใจได้หรอก”

เสียงสนทนาช่วงหลังค่อยๆ เงียบลงไป ได้ยินเพียงเสียงกระทบกันของ

ไม่ แต่ละครึ่งใช้เวลาไม่ต่ำกว่าสองเค่อ ผลัดกันแสดงความพอใจ ส่วนมากเป็นอ่องเจ็ดที่ร้องออกมาเมื่อสุขสม พวกเขาเริ่มและจบอีกหลายต่อหลายครั้ง จนใกล้รุ่งสางทุกอย่างในห้องก็สงบลง

ไม่มีใครคาดคิดว่าอ่องเจ็ดกับพระชายาจะมีผละกำลังสู้ศึกกันได้ไม่ต่ำกว่าสิบครั้ง นับว่ามากที่สุดเท่าที่พวกนางเคยรับรู้มาในการร่วมรักเพียงหนึ่งราตรี พวกเขาเป็นคนหรือช้างม้ากันแน่

ณ

ความรักชั่วราตรีของอ๋องเจ็ด

รุ่งเช้าบรรดานางกำนัลและขันทีภายในวังอ๋องเจ็ดไม่กล้าปลุกเจ้านาย ของพวกเขาแม้ว่าพระอาทิตย์จะลอยขึ้นพ้นขอบฟ้าแล้วก็ตาม ใครบ้างไม่ทราบ เรื่องคืนเข้าหอสุดเร้าร้อนของคู่มารสาวที่พวกเขาคิดว่าไม่มีความเหมาะสมกัน แม้แต่น้อย ชาวสื่อภายในวังนั้นลุลกลามรวดเร็วราวกับไฟไหม้ ราตรีเดียวทุกคนภายในอาณาเขตวังสายหมอกต่างก็รับรู้ถึงความมหัศจรรย์กับตำนานลับครั้งในหนึ่งราตรีที่ทำให้คนฟังสั่นสะท้านไปตามๆ กัน

เพียงแค่พระอาทิตย์ฉายแสง นางกำนัลอาวุโสที่เฝ้าหน้าห้องหอเมื่อคืนก็เร่งเดินทางกลับเข้าวังหลวงเพื่อเฝ้าซองเฮารายงานความคับหน้า ทั้งยังไม่อาจปิดปากนางกำนัลที่ติดตามได้ ท่วงท้วงเต็มไปด้วยชาวสื่อที่น่าเหลือเชื่อของคู่มารสาว จากนางกำนัลตำหนักของเฮาสู่ตำหนักอื่นๆ ลุลกลามไปถึงขันทีและบ่าวรับใช้ แม้แต่พ่อค้าที่เข้ามาส่งของที่ประตูวังหลวงในยามรุ่งสางก็ยิ่งได้ยินเกี่ยวกับเรื่องนี้ พวกเขาเร่งรีบกลับบ้านเพื่อเล่าให้ภรรยาฟัง ธรรมดาสตรีมักชอบเรื่องสนุกสนานของครอบครัวอื่น ภรรยาของพ่อค้าออกจากบ้านไปจ่ายตลาดในยามเช้าด้วยความสนุกสนานกว่าปกติ งานแต่งเมื่อวานทั้งยิ่งใหญ่และน่ากังขา เพียงเสียงกระซิบกับสายลมพวคนางก็พร้อมที่จะเสียวหูฟัง

ตอนที่คู่บ่าวสาวถูกปลุกในยามสาย ชาวนี้ก็กระจายไปทั่วเมืองหลวงเสียแล้ว สองสามีภรรยาทั้งสองคนโตะมองอาหารจำนวนมากที่ถูกเตรียมเอาไว้ก่อนกินอาหารที่บ้านที่ท่าหน้าที่อยู่แลความเป็นไปภายในวังสายหมอกก็ประคองถ้วยยามาตรงหน้าพวกเขา พลางกล่าวอธิบาย

“ภายในถ้วยนี้ของท่านต้องเป็นยาบำรุงกำลังพะยะค่ะ ส่วนถ้วยนี้ของพระชายาคือยาบำรุงร่างกายแก้อาการบอบช้ำพะยะค่ะ”

เจ้าหญิงเจียนยืมขณะที่รับฟังถ้วยคำอธิบาย คำว่าถ้วยยามาจิบโดยไม่ลังเล ทว่าเมื่อหันมามองยังเห็นพระชายาของตัวเองนั่งเงียบไม่ยอมรับถ้วยยาเสียที ลำบากพ่อบ้านของเขาต้องประคองถ้วยยาค้างเอาไว้จึงรับมาถือไว้เอง อวี๋เหียนชานเงยหน้ามองเขาด้วยสายตาอันเรียบนิ่งแต่แฝงแววดื้อรั้น ชายหนุ่มเมินประกายไม่ชอบใจในดวงตาของนาง ยื่นถ้วยยาไปตรงหน้า

“พวกเราใช้กำลังกันมาตลอดทั้งคืน สมควรที่จะต้องดื่มเพื่อเรียกกำลังที่สูญเสียไปบ้าง หากชายารักไม่ยอมดื่มด้วยตัวเอง เกรงว่าสามีจะต้องป้อนให้แล้ว”

พอถ้วยยาจ่อปาก มือขาววบของนางก็ไพล่ออกมารับถ้วยยานั้นไปดื่มเอง แล้วยื่นคืนให้พ่อบ้านที่รอรับ เจ้าของวังสายหมอกยิ้มอย่างพึงใจ หันไปรับน้ำชามาให้ดื่มล้างปาก จากนั้นพวกเขาจึงเริ่มกินอาหารตรงหน้า อวี๋เหียนชานรู้สึกแปลกประหลาดอยู่บ้างกับการตื่นเข้ามาในบ้านหลังใหม่ มีคนใช้มากมายรายรอบ ทั้งที่ปกติในจวนสกุลอวี๋นางไม่พึงใจให้มีสาวใช้มาคอยตามหน้าตามหลัง ยกให้หญิงหนึ่งคนเดียวที่รู้ใจมากที่สุด ทว่าวันนี้ตั้งแต่ลิ้มตาก็มีนางกำนัลห้าถึงหกคนมาช่วยพยุคลูกจากเตียง ทำโน่นทำนี่ให้ มันก็ดีที่ไม่ต้องขยับร่างกายให้เปลืองพลังงาน แต่น่ารำคาญไปสักหน่อย ที่ทางในวังแห่งนี้ก็กว้างขวางจนชวนให้สับสน ข้อดีอย่างเดียวคือที่นี่จัดอาหารเข้าเยะมากและนางไม่ใช่นกเรื่องมากในการกิน ขอให้กินได้ กินแล้วอร่อยก็พอ

รอยยิ้มแรกของวันจึงประดับอยู่บนใบหน้าขณะที่กำลังกินอาหาร ไม่ว่าพระสวามีคิดสิ่งใดใส่ถ้วยนางก็รับไม่ตรีไว้ทั้งหมด นางคิดให้เขาบ้างบางอย่าง

บางคราวให้พอเหมาะสมกับบทบาทชายรักที่เขาส่งตั้งให้

“กินเสร็จแล้วเข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้า พวกเราต้องไปเข้าเฝ้าเสด็จแม่กับเสด็จย่าในวัง”

เขาเอ่ยบอกด้วยน้ำเสียงเรียบง่าย ทว่าอวีเหียนชานลมหายใจจะรักไปครั้งหนึ่งด้วยความประหม่าเล็กน้อย ที่จริงหลังจากประกาศสมรสพระราชทานนางยังไม่เคยได้เข้าเฝ้าครอบครัวของพระสวามีมาก่อน ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าพวกเขา มีปฏิริยาอย่างไรในสมรสพระราชทานครั้งนี้ ค่ะเนวคงไม่ชอบใจนัก เพราะไม่มีของขวัญชิ้นใดถูกส่งมาจากวังหลังนอกจากที่อวีเกียผินผู้เป็นพี่สาวมอบให้ การเผชิญหน้ากับครอบครัวพระสวามีที่ไม่ชอบหน้าตัวเองฟังดูเหมือนบทละครในโรงงิ้ว มีการพูดจากระแทกกระเทียบหรือกลั่นแกล้งลูกสะใภ้ให้ต้องเสียน้ำตาหวังว่าจะลั่นความอดทนแล้วจากไป ไม่ก็บังคับให้รับเมียรองแทนที่หลังวันแต่งงาน หญิงสาวคาดหมายสิ่งที่จะเกิดขึ้นเอาไว้ในใจ เกิดเป็นความรื่นเรงขึ้นชั่ววูบหนึ่ง

นางเพียงแค่มองหน้าหาใช่หวาดกลัว นางแต่งเข้าวังอ่องเจ็ดด้วยสมรสพระราชทาน จะจับตาสลัดก็เรื่องขึ้นมาก็อย่าหวังจะถีนางพันตำแหน่งพระชายาได้

วังหลวงกว้างใหญ่ไพศาล รถม้าคันหรูจากวังสายหมอกประทับตรา
ชัดเจนถูกปล่อยให้เข้ามาจนถึงเขตพระราชฐานชั้นนอก หลังจากนั้นต้องลงเดินเท้าเข้าเขตวังชั้นในอันเป็นที่ประทับของราชินิกุลฝ่ายหญิง หรือออกนามคุ้นเคยกันว่าวังหลัง สถานที่ที่หน้าหวาดกลัวที่สุดในเขตวังหลวง

นางกำนัลอาวุโสที่เฝ้าจับตาดูหน้าห้องหอเมื่อคืนเป็นผู้ยื่นรื้อรับพร้อมคนที่อีกหลายคน อ่องเจ็ดก้าวลงจากรถม้าเป็นลำดับแรก จากนั้นส่งมือประครองร่างอวบท้วมของพระชายาลงมาด้วยกิริยาทะนุถนอมราวกับบุปผาลำค่า ทว่าเรือนร่างที่ปรากฏไม่สมกับความอ่อนโยนเช่นนั้น น่าจะเป็นพระชายามากกว่าที่ต้องทะนุถนอมท่านอ่องผู้บอบบางราวกับอิสตรี ผู้ที่เฝ้ามองทำได้เพียงถกเถียง

ขัดแย้งในใจ ไม่มีใครกล้าเอ่ยปาก โดยเฉพาะชาวสี่ลือเรื่องบทักเมื่อคืนหลุดลอดออกมา ภาพนี้ยิ่งตอกย้ำว่าอ่องเจ็ดหลงไหลพระยาเพียงใด

พวกเขาไม่ได้พูดอะไรกันให้มากความ พอเห็นว่าทั้งสองพร้อมแล้ว หัวหน้างานกำนัลก็เดินทางไปยังตำหนักที่ประทับของไทเฮาซึ่งเป็นตำหนักขนาดใหญ่ อยู่ลึกเข้าไปหลังเขตกำแพงที่กั้นระหว่างวังหน้าอันเป็นที่ประทับของฮ่องเต้และวังหลัง

ทันทีที่ก้าวพ้นประตูสู่เขตพระราชฐานชั้นใน บรรยากาศเคร่งขรึมก็ราวกับเปลี่ยนไปเป็นอีกเรื่องหนึ่ง สองข้างทางประดับด้วยดอกไม้และต้นไม้ นานาพรรณส่งกลิ่นหอมอบอวล ทางเดินที่ปูด้วยหินงดงามทอดยาวจนสุดสายตา แจกจ่ายแยกออกไปเป็นหลายเส้นทางสู่ตำหนักอีกหลายแห่งที่แยกเป็นเอกเทศ มาเป็นอาณาเขตกว้างขวางของตัวเอง

อวี่เหียนซานไม่ได้แสดงท่าทางสนใจมากนัก เพียงใช้หางตามองสำรวจสองข้างทางบ้าง ท่าทางอันนิ่งสงบชวนให้ไม่อยากเข้าใกล้อยู่ข้างขัดแย้งกับชายหนุ่มที่เดินจับมีอนางไม่ยอมปล่อยซึ่งยืมแยมอยู่ตลอดเวลา ไม่นานนักชบวนชั้นที่และนางกำลังก็นำนางกับพระสวามีเข้าสู่ทางแยกเข้าตำหนักขนาดใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยพบมา ตำหนักไทเฮานี้กว้างใหญ่คล้ายจวนขุนนางมากกว่า มีอาคารตั้งอยู่ตรงกลางและรายล้อมด้วยอาคารขนาดเล็กอีกหลายหลังแจกจ่ายไปตามหน้าที่ของนางกำนัลรับใช้

เสียงขันที่ประกาศการมาถึงของจ้าวหย่งเจี้ยนกับพระยาดังทัวบริเวณประตูใหญ่ตรงหน้าจึงเปิดออกเผยให้เห็นห้องโถงขนาดใหญ่ ภายในนั้นราวกับมีบัลลังก์ตั้งสูงเด่นยกพื้นขึ้นไปเป็นเอกเทศ สองข้างขนาดด้วยเก้าอี้ไม้แกะสลักบุที่นั่งด้วยนวมกำมะหยี่สีน้ำเงินเข้ม สตรีที่ประทับบนบัลลังก์สูงสุดเป็นหญิงชราวัยราวหกสิบถึงเจ็ดสิบปี ผมนบศิระะขาวโพลนรวบเป็นมวยประดับด้วยเครื่องสูงล้ำค่า ฉลององค์สีน้ำเงินเข้มขลิบทองปักลายดอกไม้สีบานสะพรั่งทั้งงดงามและน่าเกรงขาม ถัดลงมาเป็นสตรีเรียงงามวัยราวสี่สิบปีในฉลององค์สีแดงปักด้วยทองเป็นรูปหงส์ลายปักประดับเครื่องสวมศิระะงดงามบอก

ตำแหน่งยิ่งใหญ่ ทั้งยังมีสตรีสาววัยกำลังดัดหน้าตาสะสวยที่เหลือบมองอึ้งเจ็ดเป็นระยะยืนอยู่ด้านหลัง

สองร่างประทับประคองกันเข้ามาโดยไม่สนใจสายตาเย็นชาที่ทอดมองลงมา แม้จะเป็นคนค่อนข้างเกียจคร้าน ทว่าอวี๋เหียนช่านได้รับการอบรมในฐานบุตรีผู้หยิ่งเอิกของขุนนางชั้นสูงมาตั้งแต่เด็ก ท่วงท่าการเดิน การย่อตัวถวายความเคารพของนางไม่อาจเรียกว่างดงามที่สุด แต่ก็ไม่มีอาการหยาบกรวดใดได้เช่นกัน นางคุกเข่าหมอบก้มแสดงความเคารพ ไม่มีคำสั่งไม่อาจเงยหน้าหรือขยับตัวได้ จนผ่านไปหลายลมหายใจยังไม่ได้ยินเสียงคนในห้องสั่งให้ลุก นางก็ก้มหน้าไม่ลุกไม่ขยับ

“หลานพาทายรักมาถวายพระพรเสด็จแม่กับเสด็จย่าพะยะค่ะ”

อึ้งเจ็ดกล่าวแนะนำ ยังคงคุกเข่าเพราะไม่มีคำสั่งให้ลุกขึ้น ทั้งที่จริงเขาไม่จำเป็นต้องรอ ปกติจ้าวหย่งเจี้ยนก็เป็นคนเอาแต่ใจ ไม่ค่อยสนพระเนรมียากลูกก็ลูก ยากนังก็นัง วันนี้นักลอบยอมนางเป็นเพื่อนชานา ผ่านไปนานเข้ายังยิ้มแย้ม แต่ไม่ยอมขยับท่าร่างอวบที่ยังก้มหน้า สุดท้ายไทเฮาถอนหายใจโบกมือขณะรับสั่ง

“ลุกขึ้นแล้วเข้ามาใกล้ๆ ให้ยายเจียดูหน้าหน่อย”

อวี๋เหียนช่านเงยหน้า มีพระสวามีคอยประคองให้ลุกขึ้น จับมือพาเข้าไปหาไทเฮาด้านบน หญิงสาวพิศมองใบหน้ากับร่างอวบอ้วนที่เข้ามาใกล้ ลำพังได้ยินว่าหลานชายประกาศจะแต่งงานกับหญิงอัปลักษณ์หัวใจก็แทบวาย ทว่ายังเฝ้าเป็นโอรสกลมเฝ้าไว้ว่าหลานคนนั้นไม่สนใจหญิงใด จะฝันให้สมรสก็เกรงจะหนีหายไปให้เสียหน้ากันทั้งสกุลจ้าว สุดท้ายพบกันครึ่งทาง อย่างน้อยให้หลานชายได้แต่งงาน แต่มาวันนี้พบหลานสะใ้ ในใจยิ่งนึกเสียดาย หันไปมองคุณหนูสกุลเหอบุตรีเสนาบดีกรมการคลังที่มีหน้าตางดงาม ทั้งยังเก่งเรื่องการวาดภาพและดนตรี ข้อเปรียบเทียบมีมากเกินไปจนไม่รู้จะหาอะไรมาทดแทน

หลานสะใ้ใจดีของนางเป็นสตรีอัปลักษณ์โดยแท้ แม้ว่าพิศมองดูแล้ว

จะเห็นค่าความงามละม้ายอวัยวะผิวน้ำที่สาวที่เป็นอดีตหญิงงามอันดับหนึ่ง แต่ก็นับว่ายังห่างไกลกับสิ่งที่เรียกว่างามอีกมาก ร่างกายใหญ่โตเทอะทะ ผิวขาวค่อนข้างซีด วันนี้นำชุดสีเขียวอมชมพูอ่อนสีดจนแทบจะกลายเป็นสีขาว เครื่องหน้าไม่ได้รับการแต่งแต้ม กระทั่งริมฝีปากออกชมพูระเรื่อก็ซีดจางนึกอยากจะหยิบชาดในห้องมาทาให้ คีระชะมวญผมเรียบง่ายประดับด้วยปิ่นหยกขาวค่อนข้างสวย แต่ภาพรวมจิตซีดไม่ดึงดูดใจ

ไทเฮาถอนหายใจอีกครั้งว่าไม่รู้ว่เรื่องราวเล่าลือในคืนเข้าหอที่ได้ยินเมื่อเช้าจะเชื่อถือได้หรือไม่ แต่เห็นท่าทางหลานชายที่ไม่เคยสนใจหญิงใดแล้วก็ปฏิเสธได้ไม่เต็มทีนัก โบกมืออีกครั้งอนุญาตให้ทั้งคู่ลุกขึ้นไปนั่งที่เก้าอี้อีกฝั่งหนึ่งได้ สองร่างประทับประคองกันมา เมื่อนั่งแล้วอ่องเจ็ดยังขอน้ำชาเย็นให้ชายารักด้วยเกรงว่านางจะเหน็ดเหนื่อย หากมืออาบนั้นไม่รับชามา เกรงว่าพระสวามีรักจะต้องป้อนถึงปาก

“ชายารักของหลานดงามจนเสด็จย่ำรับสั่งไม่ออกเลยหรือพะย่ะค่ะ” จ้าวยิ่งเจียนเอ่ยด้วยน้ำเสียงปลอบปล้ำ “ตอนหลานได้พบชายารักครั้งแรกก็ตกหลุมรักในความงามของนางเช่นกัน เกือบจะเข้าวังมาตามเสด็จพ่อแล้วว่าหลานขอประทานหญิงอัปลักษณ์ โฉนชายารักกลับเป็นสตรีจริงตามไปได้”

“ไม่มีใครในห้องสามารถกล่าวสิ่งใดออกมาได้แม้เพียงครั้งคำ

งดงามหรือ... หากสตรีข้างกายอ่องเจ็ดเรียกว่างามแล้ว คงไม่มีหญิงสาวคนใดถูกเรียกว่าอัปลักษณ์ได้อีก

หลงรักในความงามหรือ... หากสติของอ่องเจ็ดไม่ละเลวเลือน ก็คงเป็นสายตาของเขาคือผ้าฟางจนเกือบจะมีดบาด

ไทเฮายกพระหัตถ์ขึ้นกุมคิระชะ ไม่รู้จะรับสั่งอะไรออกมาได้ สุดท้ายรวบรวมกำลังถามหาบางสิ่งตามธรรมเนียม อวีเหียนชานยื่นมือเข้าไปล้วงบางอย่างออกมาจากแขนเสื้อ ห่อผ้าขนาดเล็กถูกส่งผ่านพระสวามีมอบให้ไทเฮาทอดพระเนตร เพียงเปิดห่อผ้าหญิงชราก็หยุดหายใจไปชั่วขณะ รีบพับห่อผ้าส่งให้นางกำนัลนำไปมอบให้สองเฮาที่นั่งอยู่ด้านข้าง สองเฮาเปิดห่อผ้า

เพื่อดูสิ่งที่อยู่ด้านใน ตามธรรมเนียมต้องตรวจดูว่าในคืนแรกของการเข้าหอ นั้นราบรื่นสำเร็จดีหรือไม่ สิ่งที่อยู่ภายในควรเป็นผ้าขาวที่รองเตียงเอาไว้ เพียงโลหิตหยดเล็กๆ ก็มากพอจะยึดย่นได้ แต่สิ่งที่อยู่ภายในไม่อาจเรียกว่าผ้าขาว แต่กลายเป็นผ้าที่ชุ่มไปด้วยโลหิต สองพระหัตถ์ที่ถือประคองเอาไว้ในคราแรกปล่อยห่อผ้านั้นลงทันที

พวกเขาหุหรรษ์กันเพียงใด เลือดพรหมจรรย์ถึงชุ่มโชกจนย้อมผ้าขาวให้กลายเป็นสีแดงเช่นนี้

ตำนานศึกรบลิบสนามในหนึ่งราตรีเห็นที่จะมิใช่เพียงเรื่องลวง

ขณะที่สามสตรีทั้งไทเฮา ของเฮา และคุณหนูสกุลเหอต่างก็อยู่ในอาการตกใจและก้อเขินยามนึกภาพว่าผ้าผืนนั้นผ่านศึกใดมาบ้าง เจ้าของผ้ากลับวางท่าเรียบเฉย ใบหน้าอวบท้วมไม่ยั้มแยมหรือตกประหม่าต่อสิ่งที่เกิดขึ้น เหล่านางกำนัลภายในห้องโถงนั้นต่างกียกย่องนับถือทั้งยังประหลาดใจ อ่องเจ็ดลิลารักโหดร้ายเพียงนี้ มิน่าถึงต้องประคองพระชายามาเข้าเฝ้า พระชายาเล่าก็ถิกทนเกินมนุษย์ เป็นสตรีอื่นอาจจะนอนชมด้วยพิชใช้ไปแล้ว แม้ใบหน้านั้นจะดูซีดเขียวไปบ้าง แต่โดยภาพรวมก็ถือว่าอยู่ในเกณฑ์ที่ดี ไม่ได้เจ็บป่วยประการใด

ไทเฮาเบือนหน้าไล่นางกำนัลไปเก็บผ้าผืนนั้นส่งคืนพระชายาหลานชาย คำพูดที่ตระเตรียมไว้ก็กลมกลืนไปตามสติ ดีแต่ของเฮานั้นเรียบเรียงความคิดได้รวดเร็วกว่า พอลูกสะใภ้คนใหม่เก็บผ้าผืนนั้นเข้าชายเสื้อก็จับน้ำชา ยึดตัวตรงมองไปเบื้องหน้า

“วันนี้เจี้ยนเอ๋อร์พาสะใภ้มาพบหน้าไทเฮากับแม่เช่นนี้นับเป็นเรื่องดี ด้วยก่อนหน้าได้ยินเพียงชื่อเสียงของคุณหนูสกุลอวี้ ถือโอกาสทำความรู้จักกันไว้ก็ดี แต่เป็นเกรงว่าสะใภ้รักจะไม่คุ้นเคยและประหม่าจึงให้คุณหนูเหอมาอยู่ด้วย พวกเจ้ารุ่นราวคราวเดียวกัน น่าจะเป็นมิตรสหายที่ดีต่อกันได้” น้ำเสียงเรียบเรื่อยแผ่ไปด้วยพระเมตตา จมูกมือคนที่แอบอยู่ด้านหลังให้ก้าว

ออกมา “นี่คุณหนูสกุลเหอ บุตรสาวของเสนาบดีกรมการคลัง รู้จักกันไว้สิ”

สตรีรูปร่างบอบบางราวกับจะปลิวลมย่อกายถวายความเคารพสองสามีกรยาเบื้องหน้า ทว่าสายตานั้นจับจ้องใบหน้าหล่อเหล่ากึ่งหวานราวกับอัสตรีของจำวหย่งเจี้ยน พอบังเอิญสบตาสองแก้มก็ขึ้นสีแดง ทำทางเอียงอาย

“หม่อมฉันเหอจินลี่ ถวายพระพรท่าน้องกับพระชายาพะคะ”

“ยินดีที่ได้รู้จักคุณหนูเหอ”

อวี๋เหยียนชานเอ่ยปากรับคำ ยิ้มรับพอเป็นพิธี ใบหน้าก็กลับไปราบเรียบดุจเดิม ส่วนอ่องเจ็ดพยักหน้ารับหนึ่งทีที่ไม่กล่าวอะไรอีก สายตากวาดผ่านแล้วเมินเฉยไม่สนใจ เหอจินลี่หัวใจร่วงตระทมทุกข์ นางงามถึงเพียงนี้ยังไม่ซวยพระเนตร แม่แนะนำตัวก็ไม่กล่าวทักทายแม่ครึ่งคำ จำใจต้องถอยกลับมายืนที่เดิม

“วันนี้พวกเจ้าอยู่รับประทานอาหารเที่ยงที่นี้เสียเลย เจี้ยนเอ๋อร์ไม่ได้กินข้าวกับย่ามานานแล้ว” ไทเฮารับสั่งไม่เปิดทางปฏิเสธ

“ทูลเสด็จแม่ ไหนๆ เราก็ได้พบสะใภ้ครั้งแรก ไยไม่ให้นางแสดงฝีมือเล่าพะคะ ให้นางกับคุณหนูเหอทำด้วยกัน พวกเราก็รอชมเพื่อเพิ่มความสนทนในครอบครัว” สองเฮาเป็นลูกคู่รับคำ ไทเฮาพยักหน้ารับเห็นดีเห็นงามกับลูกสะใภ้ แต่ไม่ทันออกปาก คนถูกกล่าวก็เอ่ยขึ้นเสียก่อน

“ต้องขอประทานอภัย หม่อมฉันไม่มีฝีมือด้านอาหาร อาจกล่าวว่าหม่อมฉันทำอาหารไม่เป็นก็ได้พะคะ” อวี๋เหยียนชานเอ่ยขัด บอกความจริงด้วยสีหน้าเรียบเฉย ทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบ

สองเฮาตัวตมมองลูกสะใภ้ด้วยสายตาไม่พอใจยิ่ง “พูดจาเลอะเทอะ เป็นผู้หญิงเหตุใดทำครัวไม่ได้”

“ทูลเสด็จแม่ หม่อมฉันเป็นบุตรีขุนนาง บ้านเดิมในสกุลอวี่นั้นนับว่าไพร่และคนรับใช้มากมาย ในโรงครัวของสกุลอวี่มีแม่ครัวที่ฝีมือทำอาหารเป็นเลิศอยู่สี่ถึงห้าคน ในแต่ละมื้อพวกนางล้วนรังสรรค์อาหารชั้นยอดมาขึ้นโต๊ะ แม้แต่พระสนมอวี่กู่ผินและท่านแม่ของหม่อมฉันก็มีฝีมือทำครัวเป็นเลิศ ดังนั้น

หม่อมฉันจึงไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องเข้าครัวทำอาหารเองพะคะ”

คำเรียกเสด็จแม่อย่างสนิทสนมทำเอาคนฟังระคายหู ยิ่งฟังคำอธิบาย ยืดยาวจบก็ยังมีโทะสะ ตบลงไปบนโตะข้างตัวด้วยเสียงอันดัง

“เหลวไหล! หากเจ้าทำอาหารไม่ได้จะดูแลองค์ผู้เป็นสามีได้อย่างไร”

อ่องเจ็ดผู้มีใบหน้าประดับรอยยิ้มตลอดเวลายังไม่แสดงอารมณ์ใด เขายกมือขึ้นเป็นเชิงห้ามไปทางพระมารดา “ขอเสด็จแม่สงบโทะสะลงก่อน เรื่องที่ชายรักทำครัวไม่เป็นลูกไม่เห็นเป็นเรื่องเสียหาย ด้วยในวังสายหมอกนั้น มีพ่อครัวแม่ครัวมากมาย ลูกจ้างพวกเขามาทำอาหาร ถ้าต้องรอแต่ชายรักทำอาหารให้ลูกกินไม่ใช้งานพวกเขาแล้ว เห็นควรต้องไล่พวกเขาออกให้หมด ดังนั้นถ้าพวกเขายังอยู่ ชายรักของลูกไม่เข้าครัวลูกก็คงไม่อดตาย”

ถ้อยแถลงจากปากอ่องเจ็ดทำเอาคนฟังไปต่อไม่ถูก จะเถียงต่อก็ไม่ได้ เพียงแค่เก็บความไม่พอใจเอาไว้ โทะเฮาเองก็คาดไม่ถึงกับคำตอบนี้ เหลือเงินลิเห็นเป็นโอกาสดีจึงเสนอตัว

“อย่าทำให้บรรยาการเคร่งเครียดไปเลยพะคะ ให้หม่อมฉันเล่นพินให้ทุกพระองค์ฟังเพื่อผ่อนคลายดีหรือไม่พะคะ” นางย่อตัวถวายความเคารพ กล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนหวานแสดงเจตนาดีในการคลี่คลายสถานการณ์

“ดีเหมือนกัน พวกเราย้ายไปนั่งที่อุทยานหน้าตำหนักเถอะ แล้วก็ให้ใครไปหาพินมาให้คุณหนูเหอด้วย”

โทะเฮารับสั่งแล้วลุกขึ้นยืน อ่องเจ็ดก็จูงมือพระชายาเข้าไปช่วยประคองคนละด้าน หญิงสาววางมือบนแขนหลานชายด้วยความยินดี แต่ลังเลที่จะจับจูงมือของหลานสะใภ้ สุดท้ายไม่อาจทำให้หลานชายเสียหน้าจึงวางมือบนท่อนแขนอวบอิมที่ยื่นมารับ แม้ผิวของหลานสะใภ้จะดูขาวซีดไม่ผุดผ่อง ทว่าเนื้อแขนของนางก็นุ่มนวล ไม่อุ่นไม่เย็นจนเกินไป มือที่วางบนท่อนแขนนั้นราวกับกำลังสัมผัสก้อนเนื้อแสนนุ่มสบาย เผลอออกแรงบีบเล่นไปที่สองทีโดยไม่รู้ตัว โชคร้ายศาลาหน้าตำหนักอยู่ไม่ไกล เดินครู่เดียวก็ถึงจึงจำต้องปล่อยมือจากท่อนแขนนุ่มนิ่มนั้นด้วยอาลัย แต่สีพระพักตร์ไม่ได้เปลี่ยนแปลง

พินไม้เนื้อดีถูกนำมาวางไว้ที่กลางอุทยาน คุณหนูคนหนึ่งประจำที่ เริ่มลงนิ้วกรีดกรายผ่านเส้นพินก่อกำเนิดท่วงทำนองอ่อนหวานซาบซึ่งราวกับบทเพลงรักที่หวานล้ำ แทนถ้อยคำพรรณนาความรู้สึกของหญิงสาวต่อชายในดวงใจ ภาพของนางราวกับสิ่งที่ถูกวาดขึ้น หญิงงามติดพินท่ามกลางหม่อมวลผีเสื้อและดอกไม้ ไม่ยากนักที่จะชักชวนใจชายให้หลงใหล ติดเสียแต่ว่าดวงตาของอ่องเจ็ดนั้นเรียบเฉยไม่ปรากฏระลอกคลื่นอื่นใด

สิ้นเสียงพินสองเฮากับไทเฮาต่างก็เอ่ยคำชมและประทานรางวัลให้นางคนละเล็กน้อย มารดาของแผ่นดินหันมาถามโอรสที่นั่งจิบชา

“เจ้าชอบฟังพินนี้ ผีมือพินของนางเป็นอย่างไรบ้าง”

“เพราะมากเสด็จแม่”

เหอจินลี่หน้าแดงวูบ ย่อตัวลง “ขอบพระทัยเพคะ ท่านอ่องกล่าวชมเกินไป หม่อมฉันเพียงเล่นได้บ้างเท่านั้น ไม่อาจเทียบผีมือกับพระชายาได้”

อวี๋เหียนชานหัวเราะในใจ บทละครจี้วี่เรื่องนี้ถูกเขียนขึ้นอย่างไรรสนิยม ดูทว่าวังหลังคงได้ชมแต่จี้วี่โบราณแสดงเรื่องรักต้องห้ามระหว่างชนชั้นเท่านั้น บทละครจี้วี่จึงทั้งเก่าและซ้ำซาก

“คุณหนูเหอกล่าวชมพระชายาเช่นซ้ำเกินไป” ด้วยคำเรียกแทนตัวนั้น กตข่มอีกฝ่ายเป็นอย่างยิ่ง ประกาศฐานะของนางเต็มทีด้วยน้ำเสียงอันเรียบเฉย “ข้าไหนเลยจะเทียบเจ้าได้ เกรงว่าคงต้องขายหน้าพี่สาวกับมารดาที่ต่างก็มีผีมือทางพินชั้นยอด แต่ข้านี้เป็นเพียงผู้นำที่ดี ทั้งเล่นพินและวาดภาพสามารถกล่าวได้ว่าไร้ผีมือยิ่ง”

“เจ้าทำอะไรเป็นบ้าง งานครัวก็ไม่เป็น ข้ายังพอเข้าใจ แต่ติดพิน วาดภาพ ล้วนเป็นหนึ่งในคุณสมบัติที่บุตรสาวขุนนางต่างได้รับการสั่งสอน แม้แต่อวี๋ก๊วยผินก็นับว่าเป็นผู้เลื่องชื่อผีมือพินคนหนึ่ง เจ้าจะอ้างไร้ความสามารถได้อย่างไร”

แม้เดิมทีอยากจะหักหน้าลูกสะใภ้ให้โอรสเห็นคุณค่าสตรีสกุลเหอ แต่ฮองเฮาก็ไม่ได้คาดหวังว่าลูกสะใภ้จะถึงขั้นไร้ความสามารถ มีหน้าซ้ำยังกล้า

ยอมรับออกมาตามตรงว่าไม่มีฝีมือ จนปัญญาจะดำ ก็ไม่รู้จะต้องทำอะไร ให้เจ็บแสบ เพราะอีกฝ่ายไม่ได้กระดากอายต่อสิ่งเหล่านั้นเลยแม้แต่หน่อย ไทเฮาเองก็ใกล้จะลมจับ จนบัดนี้พระนางยังหาข้อดีของหลานสะใภ้ไม่ได้ ย่อมแต่ผู้เป็นโอรสบอกพระนางไม้อาจดูเบาหลานสะใภ้คนนี้ แต่จนแล้วจนรอด พระนางยังไม่เห็นมีสิ่งใดที่หลานสะใภ้จะทำให้ตื่นตาตื่นใจเป็นพิเศษ

“มนุชย์เราย่อมแตกต่างกันออกไป โปรดเข้าพระทัยว่าแม้แต่ลูกเองยังไม่เก่งกาจงานบุรุษ ทั้งการปกครอง การรบ กระทั่งจับดาบยังแพ้ทหารเลวเข้าใหม่ นับเป็นข้อบกพร่องใหญ่หลวง หากชายารักของลูกจะไม่เก่งกาจงานสตรี บ้างก็คงไม่แปลก จริงหรือไม่พะย่ะค่ะ”

จำพหังเจี้ยนออกหน้าแทน ไม่รู้สิกรู้สำที่ชายาตัวเองไร้ความสามารถ ของเท่ากับไทเฮาก็ไม่รู้จะดำอย่างไรให้ไม่กระทบอ่องเจ็ดที่ไม่เก่งกาจงานบุรุษเลยเช่นกัน จึงจัดการเปลี่ยนเรื่องเสีย

“เมื่อเจ้าไม่ว่าแม่ก็ไม่ว่า แต่เจ้าจะไม่ให้รางวัลคุณหนูเหอลักหน้อยหรือ”

ชายาหนุ่มพยักหน้า “ย่อมต้องให้รางวัล” แต่แล้วกลับหันมาหาสตรีข้างกาย กล่าวถามด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน “ชายารักว่าเราควรให้อะไรเป็นรางวัล เพื่อสมแก่ความสามารถของคุณหนูเหอ”

รอยยิ้มอย่างจริงใจปรากฏขึ้นบนใบหน้าของอวิ๋เหียนชานเป็นครั้งแรก รอยยิ้มที่ทำให้ใบหน้าไร้อารมณ์ของนางดูน่ารักน่ามองขึ้นอีกหลายส่วน อ่องเจ็ดจืดจ๋องรอยยิ้มนั้นนิ่งนาน กระทั่งได้ยินเสียงจากชายารัก

“ให้ข้าแต่งกลอนให้เจ้าเถิดนะ”

พระชายาอ่องเจ็ดยิ้มแยม ชื่นชมสตรีผู้งดงามเบื้องหน้า เอ่ยบทกลอนสั้นๆ เพื่อชื่นชม

“สตรีงดงามประดุจบุปผาเหนือยอดไม้

สูงส่งไร้ใครเทียบเทียม

ล้ำค่าสูงสุดเอื้อมมือคว้า

โศกเศร้าด้วยใจที่ไม่รู้วันตรึง

เมื่อแรกฟังคำชื่นชมเป็นบุปผาสูงค่า เหนือใจลือกายนอบน้อมกล่าวคำ
ขอบพระทัย แต่เพ่งพิศเห็นความผิดปกติจากสีหน้าไม่สู้ดีของไท่เฮากับฮองเฮา
ขณะที่อ่องเจ็ดจิตซาหวั่นระอาบั่นเทิ่งใจ นางจึงเก็บบทกวีนั้นคิดทบทวนย้อน
ไป สุดท้ายจึงได้รู้แน่แท้จริงจากสองวรรคสุดท้าย

ถ้าค่าสูงสุดเอื้อมือคือว่า โศกเศร้าด้วยใจที่ไม่รู้วันตรึง... นี่มิใช่ว่าเพราะ
สูงส่งเกินไป สุดท้ายไม่มีชายใดคว้าไปครอง ต้องเป็นบุปผาเดียวดายไร้ชาย
ใดไปตลอดชีวิต!

สองมือจิกขยี้กระปรองแน่น โดนหลอกด่าไม่เจ็บใจเท่านางอุตสาห์ยืม
รับคำชมไปในตอนแรก ป่านนี้มิใช่กลายเป็นตัวงูมในสายตาอ่องเจ็ดไปแล้ว
หรือ เหนือใจลือแทบร่ำให้เป็นสายเลือด มองภาพชายหนุ่มเอาใจชื่นชมฝีมือ
แต่งกลอนขยี้รักของตัวเองไม่ขาดปาก

สตรีอัปลักษณ์ผู้ไม่มีตืออะไร อ่องเจ็ดจึงลุ่มหลงนางได้ในราตรีเดียว

ห้า

เย็บเย็บบ้านภรรยา

“ขอบพระทัยที่ทรงช่วยพูดให้หม่อมฉัน”

ประโยคสนทนาแรกเอ่ยขึ้นบนรถม้าที่กำลังเดินทางกลับวังสายหมอก อวี๋เหียนชานทราบดีว่าลำพังเพียงตัวนางแม่แก่กล้าเพียงใด หากเอ่ยวาจาเช่นนั้นไม่พ้นต้องถูกลงโทษ แต่คราวนี้เป็นการวางเดิมพันว่ามิตรภาพที่เอ่ยถึงเมื่อคืนสามารถเชื่อถือได้เพียงใด ยามนี้อ่องเจ็ดได้แสดงเจตนาในการรักษามิตรภาพนั้นไว้อย่างชัดเจนแล้ว

จ้าวหย่งเจี้ยนยิ้มแย้มเอนหลังฟังผนังรถม้าไม่ได้เอ่ยสิ่งใดตอบกลับ หญิงสาวก็ครั้นจะสนใจเขาแล้ว ถือว่าที่ควรเอ่ยได้เอ่ยแล้ว เขายิ้มก็ถือเสียว่ารับคำขอบคุณแล้ว จากนั้นจึงหันไปสนใจทิวทัศน์ด้านนอกตัวรถม้า เกิดมาอย่างเข้าสืบแปดปีแล้ว ได้ออกมาเที่ยวชมเมืองไม่กี่ครั้ง ด้วยมารดามีอนุญาตประสงค์ให้รักษาเนื้อตัวในห้องหออีกหนึ่ง อีกหนึ่งเป็นความเกียจคร้านไม่อยากจะออกมาเดินเบียดผู้คนจำนวนมาก สองประการนี้รวมกันภาพตลาดในจินตนาการของนางจึงเลือนรางเต็มที่

“ชายารักอยากเดินเที่ยวชมตลาดหรือไม่”

อยู่ดีๆ อ่องเจ็ดก็เอ่ยปากถามชายาที่นั่งมองออกไปนอกหน้าต่างรถม้า

เจ้าของร่างอวบอ้วนไม่ได้เอ่ยตอบอะไร ความซึ้งใจกำลังตบตีอยู่กับความปรารถนาลึกกลับที่ซ่อนอยู่ในใจ เมื่อเห็นว่นางไม่สามารถตัดสินใจได้ ผู้เป็นพระสวามีจึงเอ่ยปากให้คนบังคับรถม้าหยุด

“หม่อมฉันไม่ทันเอ่ยปากว่าจะไป”

“ได้กลิ่นหรือไม่” เขากระชิบกระซาบ “แถวนี้มีชาลาเปเจ้าอร่อย วันหนึ่งเฉพาะไล่หมู่แดงสามารถขายได้นับร้อยลูก ชายรักอาจเคยกินมาบ้าง แต่ไม่อยากจะลองกินตอนที่เพิ่งสุกใหม่ๆ บ้างหรือ”

คนฟังคิ้วกระตุกด้วยเคยได้ยินมาบ้างว่ามีชาลาเปเจ้าอร่อย ตัวนางเคยให้สาวใช้ออกมาซื้อไปบ้างเหมือนกัน แต่กว่าจะถึงจวนสกุลอ๊วกี้เย็นชืดเต็มทีที่อุ่นร้อนไปรสชาติก็ไม่ร่อยเท่าของที่ทำสดใหม่ สุดท้ายคิดไปคิดมาจึงตัดสินใจพยักหน้ารับคำ อ่องเจ็ดยิ้มร่าก้าวลงจากรถม้าขึ้นเมื่อมาประครองชายท่ามกลางสายตาผู้คนในตลาดมากมาย ครั้นได้ยินเสียงชุบชิบนิหนาดด้วยความประหลาดใจของผู้คน อ๊วกี้เหียนช่นอดแสดงสีหน้าเหนื่อยหน่ายออกมาไม่ได้

“ทำไมท่านถึงอยากแสดงออกกว่ารักข้านัก”

ชาลาเปเจ้าอร่อยก็แค่ขำขำ พานางเดินตลาดก็แค่ขำขำ เป้าหมายของอ่องหนุ่มเจ้าสำราญผู้นี้ไม่มีอะไรมากไปกว่าการประกาศตัวนางท่ามกลางผู้คนมากมาย สองมือโอบประครอง ปกป้องราวกับนางเป็นคนอ่อนแออบบาง นึกหนา รอยยิ้ม เสียงกระชิบกระซาบ และถ้อยคำหวานรีนหู ทั้งหมดทั้งปวงนี้เพื่อผู้อื่นทั้งสิ้น

“รู้หรือไม่ว่ารัก ก่อนแต่งกับเจ้า ข้าต้องพบเจอเรื่องราวเช่นใดยามมาเดินตลาด” เขายื่นหน้ามากระชิบด้วยรอยยิ้มหวานเชื่อมราวกับกำลังเอ่ยคำรักกับนาง

“ไม่ทราบเพคะ”

“เช่นนั้นควรทราบว่าชายรักมีวาสนาสูงส่งที่ได้ยอดสามีผู้หล่อเหลาและมีเสน่ห์ติดตรึงใจสตรี ทุกครั้งที่เข้ามาเดินตลาด มักจะมีผู้หญิงมากมายหลากว่หลายที่มา ต่างก็พยายามจะเข้าหาทำความรู้จัก บางครั้งข้าแค่อยากมาหา

สุราดื่มแก้กระหาย แต่ต้องใช้เวลาเกือบครึ่งชั่วโมงในร้านสุราเพราะผู้หญิงเหล่านั้่น”

เขายกยอปอปั้นตัวเองด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความมั่นใจ ไร้ซึ่งความละอาย “เวลานี้ข้ามีชายารักเป็นภรรยาอยู่แล้ว การจะปล่อยเนื้อปล่อยตัวให้ผู้หญิงเหล่านั้่นเข้ามาลวนลามใกล้ชิดย่อมมิควร ชายารักว่าจริงหรือไม่”

คนฟังเกือบจะเผลอถอนหายใจ ติดด้วยเป็นกิริยามิควรในที่ชุมนุมชน จึงละไว้ ตอบกลับด้วยน้ำเสียงเหนื่อยหน่าย “สามีที่รักว่าเช่นไรก็เช่นนั้น หากท่านคิดใช้ภรรยาเป็นไม้กั้นสุนัข ก็ขอให้ตอบแทนภรรยาให้สมราคาค่าเหนื่อยเสียหน่อยเถิด”

น้ำเสียงอ่องเจ็ดดั่งขึ้นอีกระดับให้ผู้คนรอบข้างได้ยินการสนทนา “ข้ายอมตามใจชายา ชายารักประสงค์จะได้สิ่งใดขอให้บอก วังสายหมอกมีเงินทองกองท่วมหัว ชายารักจะหยิบจับมาหว่านลงน้ำเล่นข้าก็ไม่ขัดใจสักนิด”

อวีเหียนชานเงยหน้าสบสายตากันที่สูงกว่า รอยยิ้มพิมพ์ใจที่พิศแล้วสามารถส่งเสริมใบหน้ากลมกลิ้งนั้นให้งามขึ้นอีกหลายส่วนถูกส่งมอบให้จนคนทะเล้นลมหายใจสะดุดไปครู่หนึ่ง แล้วก็กลับมามีรอยยิ้มประดับใบหน้าได้เช่นเดิม ทุกอย่างก้าวต่างจับมือเดินเคียงกันเหมือนคู่รักหนุ่มสาวที่น่าอัศจรรย์

“ให้คนไปซื้อชาลาเปาเจ้าดั่งแบบคณะใส่ให้สลักสิบลูก ส่วนสามีรักภรรยาไปเดินดูร้านเครื่องประดับดีหรือไม่ สมบัติเดิมภรรยาจำนวนหลายหีบที่น่าติดตัวมาล้วนเป็นเครื่องประดับเก่าคร่ำ ภรรยาของท่านใส่ทิ้งขว้างครั้งสองครั้งรู้สึกเบื่อหน่ายนัก”

“แน่นอนชายารัก สามีของเจ้าไม่อาจทนเห็นเจ้าใช้ของข้าซากไร้ราคาพวกนั้นได้ ปิ่นหยก ปิ่นทอง ทั้งเพชรพลอยพวกนั้นสวมครั้งเดียวก็หม่นหมองไม่เหมาะสม สามีจะสรรหาเครื่องประดับที่ดีที่สุดให้ชายารักสลักสิบยี่สิบชุดไว้สวมเวียนเล่นก็แล้วกันนะ”

สตรีหลายคนได้ยินต่างรุ่มร้อนในอกด้วยเพลิงริษยา ชาวเมื่อเช้าแว่วมาว่าอ่องเจ็ดหลงชายาอัปลักษณ์เหลือจะกล่าว เพียงเข้าหอคืนแรกพวกเขาก็

ปรนเปรอกันไม่รู้ที่รอบต่อที่รอบ แรกเริ่มไม่เชื่อถือเพราะอ่องเจ็ดนั้นเป็นชาย
รูปงามจะมาหลงไหลอะไรกับสตรีอัปลักษณ์เช่นคุณหนูสีสุกลอวี นอกเสียจาก
แต่งเพื่ออำนาจทางการเมือง วันนี้มาเดินตลาด ไม่คาดจะได้เห็นหลักฐาน
คาตา สองร่างหนึ่งบอบบางหนึ่งอ้วนอ้วนแทบจะประกองกันเดิน ยิ้มแย้ม
ซึ้งชวน ไม่ว่าฝ่ายหญิงพูดอะไรฝ่ายชายก็เอออพร้อมจะจ่ายไม่อิดออด เข้า
ร้านนั้นออกร้านนี้ เหล่าผู้ติดตามมิขอให้ถือกลับวังสายหมอกมากมาย

พวกนางทำได้เพียงมอง ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันจนแทบแหลกก็ไม่อาจไป
แทนที่สตรีอัปลักษณ์ผู้นั้นได้

เมื่อเช้าตรู่ทุกคนในเมืองหลวงถูกจู่โจมด้วยข่าวลืออันน่าเหลือเชื่อของ
คินเข้าหอ ถึงตอนบ่ายยังมีข้อยืนยันเป็นภาพวาดบาดตาบาดใจสตรีทั่วเมือง
มาส่งให้ถึงกลางตลาด ตัวต้นเหตุเดินทางกลับวังอ่องด้วยความพลัดพลิน
ไม่ได้สนใจสิ่งใดนอกจากซาลาเปาสองลูกในมือที่นางต้องซึ้งใจว่าจะกินไส้ใด
เป็นอันดับแรก สุดท้ายถูกสามพี่น้องขวางๆ ฉกขึ้นที่ถืออยู่ในมือซ้ายไปกัดคำโต
ต่อหน้าต่อตา พอเห็นสีหน้าที่มักเรียบเฉยของภรรยาแสดงความไม่พอใจ
ออกมาเขากลับยิ้มร่าหัวเราะอย่างยินดี

“เห็นชายรักเลือกไม่ได้สักที สามี่ที่ดีเลยเลือกให้”

อวีเหียนชานคร้านจะได้เถียง วันนี้นางใช้พลังงานมากเกินกว่าที่ต้อง
ใช้ในชีวิตประจำวันถึงเจ็ดวันด้วยกัน ไม่แน่ใจว่าการนอนหลับสักหกหรือเจ็ด
ชั่วโมงจะมากพอชดเชยได้หรือไม่ ตัดสินใจจับซาลาเปาในมือที่เป็นไส้ผัก
ก่อนข้างจิตแต่หอมเครื่องเทศเข้าไป ต้มดื่กับรสชาตินั้นทั้งที่เพิ่งร่วมโต๊ะสวย
ในวังมาอย่างไม่ใส่ใจ

เมื่อกลับมาถึงวังพวกเขาต่างแยกย้าย จ้าวหย่งเจียนหายเข้าไปในห้อง
หนังสือ ส่วนอวีเหียนชานหลบไปเอนหลังพักผ่อนในห้อง ตกเย็นกินอาหาร
ร่วมโต๊ะ คำหนอยก็พากันเข้าห้องนอน วันนี้ไม่มีใครมาคอยเฝ้า พวกเขา
ไม่จำเป็นต้องถ่างตาเล่นหมากรุกจนใกล้เช้า

หญิงสาวจับจองพื้นที่ด้านในเตียง ส่วนอ่องเจ็ดได้นอนพื้นที่ด้านนอกที่สามารถขึ้นลงได้ง่าย นางสามารถหลับลงได้ทันทีที่หัวถึงหมอน ไม่เกรงกลัวแม้ว่าจะมีชายหนุ่มวัยฉกรรจ์ที่ขึ้นชื่อว่าเป็นพระสวามีนอนอยู่ข้างกาย อ่องเจ็ดพลิกกายนอนลืมหูลงจ้องมองคนที่ขาดความระมัดระวังด้วยความรู้สึกหลากหลาย ร่างกายอวบอ้วนนั้นชวนให้รู้สึกว่าจะให้ความอบอุ่นได้ยามเมื่ออากาศหนาว

ความใกล้ชิดที่เขาไม่มีเวลาพิจารณาในราตรีแรกได้มีเวลาทอดมองในวันนี้ แม้จะบอกว่างานอัปลักษณ์ แต่ก็ยังเป็นหญิงสาวที่มีใบหน้าเกลี้ยงเกลาเส้นผมยาวที่ตกปรกแกมนั้นเรียบลื่นเป็นลึค่าสนิท กลิ่นลมหายใจสะอาดเช่นเดียวกับกลิ่นกาย เพราะมีพื้นที่ให้แก้มที่ดูนุ่มนวลเหมือนก้อนเต้าหู้เบียดจนริมฝีปากของนางกลายเป็นกระชับขนาดเล็กสีแดงระเรื่อ กว่าจจะรู้ตัวนิ้วมือของเขาก็สัมผัสที่แก้มนุ่มนวลนั้นแล้ว ที่จริงเขาคิดว่านางจะนุ่มนวลไปทั่วตัวนั้นแหละตอนที่จับมือนั้นเอาไว้มันก็นุ่มไม่แพ้กันเลย

แต่แล้วมือข้างนั้นก็ชักงัก ไม่ใช่เพราะคนหลับทำท่าจะตื่น แต่เป็นเพราะความเคลื่อนไหวที่สัมผัสได้จากด้านนอก ชายหนุ่มผละออกจากเตียง ไม่ได้ออกทางประตูใหญ่ แต่เปิดหน้าต่างแล้วกระโดดออกไป เหนือกำแพงสูงใหญ่มีเงาทาบทับกับแสงจันทร์ จ้าวหย่งเจี้ยนสะกิดปลายเท้านิดเดียวก็ทะยานขึ้นไปยืนเคียงเหนือกำแพง

ใบหน้าที่เคยยิ้มระรื่นยามนี้แสดงออกชัดว่าเหนื่อยหน่ายเป็นอย่างมาก
“นี่ยังไม่ครบกำหนดวันลาพักของข้าเลย”

“ขอโทษที่มารบกวนเวลาอันแสนเพลิดเพลินของเจ้ากับชายาก็แล้วกัน ดูเหมือนข่าวที่ว่าเจ้าหลงไหลชายจะมีใช้เพียงเรื่องโกหก” ผู้พูดซ่อนเลี้ยวหน้าในเงาจันทร์ แต่ยังไม่มองออกว่าเป็นบุรุษหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ผู้หนึ่ง

“รู้เช่นนั้นก็ไม่ควรมาขัดขวางช่วงเวลาของเรามิใช่หรือ”

“อย่าโทษข้า ขอให้โทษเผ่าหูกับแคว้นเหลียนที่เริ่มเคลื่อนไหวในช่วงเวลาที่ไม่สมควรจะดีกว่า”

“ข่าวลือที่ว่าธิดาคนโปรดหัวหน้าเผ่าหูแดงเข้าเป็นชายารัษฎายาทแคว้น เหลียนเป็นเรื่องจริงสินะ”

บุคคลในเงามืดพยักหน้า “พิธีจะเริ่มในอีกไม่กี่วัน แต่มีรายงานว่าขบวนส่งธิดาเผ่าหูนั้นยิ่งใหญ่ ทหารหุ้มเกราะสองกองร้อย มีแม่ทัพเผ่าหูนำมาด้วยตัวเอง ลินเดิมเจ้าสาวมีมากมายหลายสิบใหญ่ หนักจนม้าลากตายไปหลายตัว รอยล้อลึกเป็นร่องไปตลอดทาง น่าจะหนักไปสำหรับเสื้อผ้าและเครื่องประดับ”

รอยยิ้มของอ๋องเจ็ดนั้นชวนให้หวาดหวั่น เงยหน้ามองจันทร์กลมโตบนท้องฟ้า ปรากฏในดวงตาระยิบ

“เผ่าหูติดภูเขา พวกเขามีแร่เหล็กจำนวนมาก คงจะส่งแร่ให้เป็นสินเดิมของเจ้าสาว”

“ไม่ว่าจะก้อนแร่หรือแปรรูปแล้วก็ไม่เป็นสิ่งดีสำหรับพวกเรา” น้ำเสียงนั้นฟังดูหนักใจ “อีกสองวันจะมีประชุมขุนนาง พวกเขาคงอยากรู้ว่าเหล่าก๊วยมีความคิดเห็นประการใดเกี่ยวกับเรื่องนี้”

จ้าวหย่งเจี้ยนหัวเราะในลำคอ “ตาเผ่าพวกนั้นกินเงินจากภาษีราษฎรวันๆ เอาแต่เรียกร้องขอเบิกเงินจากท้องพระคลังไปทำโน่นทำนี่ เข้าเผ่าทุกวัน มีประโยชน์อะไรถ้าไม่หัดคิดด้วยหัวตัวเอง เหล่าก๊วยก็แค่ตาเผ่าพเนจร ไม่ได้เป็นข้าราชการด้วยซ้ำ เอะอะก็เรียกหาแต่เหล่าก๊วย”

“เอาไว้เป็นหัวโขนประดับให้ริตไถเวลาราชฎาประสมภัยก็แล้วกัน เมืองทางใต้ปีนี้ทำทางน้ำจะหลาก ยี่นฎีกาขอให้ขุนนางบริจาคช่วยเหลือราษฎรสักคนละหมีนสองหมีนตามตำแหน่งก็แล้วกัน” คนพูดหัวเราะ เห็นด้วยว่าตาแก่พวกนั้นไร้ประโยชน์เต็มที “อีกสองวันควรมีข้อคิดเห็นจากเหล่าก๊วยในเรื่องนี้ อย่าลืมหาเสียล่ะ ไปเถอะ ไปเสพสุขกับชายาของเจ้าให้พอใจเถอะ”

“ท่านยังไม่รู้จักเสน่ห์ของนาง”

“เชิญเจ้าหลงไหลชายาของเจ้าตามสบายเถอะ”

เขาพูดจบก็ทะยานร่างจากไป จ้าวหย่งเจี้ยนยืนมองจนร่างนั้นลับหายไปกับความมืดจึงกลับเข้ามาในห้องนอน ชายารักของเขายังคงนอนหลับในท่า

เดิม ผู้เป็นพระสวามีทำได้แค่มั่นเ็นดู ปีนกลับขึ้นไปนอนบนเตียง ฟังเสียง
ลมหายใจเข้าออกสม่าเสมอแล้วก็หลับตามไปในเวลาไม่นานนัก

สองสามีภรรยาใช้ชีวิตอยู่ในวังอ่องไม่ข้องแวะผู้ใด เข้าตรู่ตื่นขึ้นมาล้าง
หน้าร่วมโต๊ะอาหาร ยามสายคนหนึ่งเอนกายอ่านหนังสือ จิบชาकिनขนมอยู่
ในศาลากลางอุทยาน อีกคนวาดภาพเล่นดนตรี แม้พวกเขาไม่ได้พูดคุยกัน
มากนัก แต่คนในวังอ่องต่างคิดว่าพวกเขาเข้ากันได้มากกว่าที่คิด เพราะแต่เดิม
วิถีชีวิตอ่องเจ็ดไม่ได้แตกต่างไปจากนี้มากนัก

ภาพพระชายาอ่านหนังสือ ท่านอ่องเล่นดนตรีชมธรรมชาติไม่อาจ
บอกได้ว่างดงาม แต่กลับเป็นความสามัญที่ลงตัว เรียบง่าย และสงบสุข

กลางวันกินอาหารร่วมโต๊ะ ยามบ่ายคนหนึ่งเอนหลังพักในห้องนอน อีก
คนก็หายเข้าไปในห้องหนังสือ เย็นย่ำออกมาพร้อมโต๊ะอีกครั้ง งามไถ่ทุกข์สุข
คืบอาหารแนะนำเมนูต่างๆ ให้แก่กัน แม้พระชายาออกจะไม่งดงามไปสักนิด
หนึ่งและสุขุมไปสักหน่อย ทว่าแววตาที่ท่านอ่องทอดมองนั้นก็เต็มไปด้วยความ
ชื่นชมรักใคร่ พรุ่งนี้ครบกำหนดสามวันคู่แต่งงานต้องกลับไปเยือนบ้านชญา
ท่านอ่องยังรับสั่งให้พ่อบ้านหาของขวัญที่ดีที่สุดมาจัดเตรียมเอาไว้มากมาย

ไม่มีใครกล้าพูดว่าท่านอ่องฝืนใจแต่งงานเพราะสมรสพระราชทาน
อีกแล้ว

เช้าตรู่วันถัดมาหลังรับอาหารมื้อเช้า พวกเขาก็ต้องเตรียมตัวเดินทางไป
เยือนบ้านชญา จวนสกุลอวี่ไม่ไกลนั้ แต่จ้าวหย่งเจี้ยนให้เร่งเดินทางเพราะ
หวังดีอยากให้ชยามีเวลาอยู่ร่วมกับครอบครัวได้นานขึ้น อวี่เหยียนช่านไม่
อึดอดปฏิเสธถ้อยคำ มองดูบ่าวชายชนของกำนัลขึ้นรถม้า คุ้หนึ่งก็มีมือเอื้อม
มาแตะที่แขนเบาๆ หันกลับไปมองพบว่าเป็นอ่องเจ็ดที่ยืนฉีกยิ้มอยู่ด้านข้าง

“ขึ้นรถเถละชยารัก เดียวท่านพ่อตาท่านแม่ยายจะรอ”

“เพคะ”

รับคำแล้วเขาก็ส่งนางขึ้นรถม้า ก่อนจะก้าวตามไปนั่งข้างกัน หยู่หนึ่ง

ตามขึ้นไปพร้อมน้ำชาและจานขนม หยิบส่งให้เจ้านายอย่างรู้จัก อวี๋เหียนชานส่งถ้วยน้ำชาให้พระสวามีก่อนเป็นลำดับแรก รับถ้วยต่อมาเป็นของตัวเอง ส่วนขนมนั้นสุดแท้แต่ใครจะอยากกินหรือไม่

ขบวนรถม้าจากวังสายหมอกจอดเทียบหน้าจวนสกุลอวี๋โดยมีผู้คน

มากมายมากอยยืนต้อนรับเพราะแจ้งเวลาเอาไว้ล่วงหน้าแล้ว อ๋องเจ็ดประคองพระชาลงจากรถม้า สอดสายสายตาเห็นว่าเบื้องหน้าสุดคือเสนาบดีอวี๋ที่ยืนด้วยท่าทางกระวนกระวาย ข้างกันคือไปฉิงชูและบุตรชายกับสะใภ้ ถัดมาเป็นอนุหม่า อวี๋ซือหวง และอวี๋ซืออิงที่วันนี้แต่งตัวด้วยชุดที่งดงามประณีตเกินกว่าเป็นชุดอยู่บ้าน เห็นได้ชัดว่าตั้งใจแต่งตัวมาเพื่อต้อนรับคนกลับมาเยี่ยมจวน

อวี๋เหียนชานเพียงปรายตามอง ระยะห่างระหว่างนางกับพระสวามีถูกกระชับให้ใกล้ชิดจนตัวแทบจะติดกัน แม้อ๋องเจ็ดที่แรกยังไม่เข้าใจว่านางเปลี่ยนแปลงกิริยาเพื่อสิ่งใด แต่เขาก็ยอมรับแล้วเลื่อนมือไปโอบเอวนางเอาไว้ สองร่างสนิทแนบพากันเดินเข้ามาหาผู้คนที่รอต้อนรับ

“ถวายพระพรท่านอ๋อง ถวายพระพรพระชายา”

พวกเขาย่อตัวทำความเคารพตามประเพณี จ้าวหย่งเจี้ยนตรงเข้าประคองบิดาลของชายา อวี๋เหียนชานก็เข้าประคองให้มารดาลูกขึ้นยืน เป็นฝ่ายพระสวามีที่เอ่ยปากด้วยท่าทางสบายๆ

“บิดาลมารดาภรรยาเหมือนบิดาลมารดาสามี พวกท่านล้วนเป็นญาติผู้ใหญ่ของข้ากับชายา อย่ามีพิธีอะไรให้มากความเลย”

พวกเขารับคำลูกขึ้นยืนโดยพร้อมเพรียง ไปฉิงชูมองสำรวจบุตรสาวที่เข้าประคอง แต่งออกไปสามวันเหมือนเนิ่นนาน เรือนของบุตรสาวบัดนี้เจียบเหงาอ้างว้าง ใจยังนึกเป็นห่วงว่าบุตรสาวของนางจะเป็นอย่างไรในวังอ๋องเจ็ด ทั้งสภาพความเป็นอยู่และจิตใจ ใครรู้ว่าอ๋องเจ็ดเมตตาบุตรสาวบ้างหรือไม่ วันนี้ได้เห็นแล้ว พวกเขาดีต่อกันอย่างมากจึงคลายใจ น้ำตาที่เพียรกลั้นไว้ก็ทำท่าว่าจะไหล

พระชายาองค์เจ็ดเผยรอยยิ้มที่ยากนักจะได้ลื้มให้มารดา ใช้แขนเสื้อซับน้ำตาแล้วเอ่ยล่อเลียน “ลูกไม่อยู่สามวัน ท่านแม่กลายเป็นเด็กขี้แยไปแล้วหรือ”

ง้างมือจะตีด้วยความเคียดชัง ก็นึกได้ว่าบุตรสาวนั้นมิได้อยู่ในสถานะเช่นเดิมจึงหดมือลง ส่งเพียงสายตาดูไปให้ “เสด็จเข้าจวนก่อนดีกว่าเพคะ หม่อมฉันให้คนเตรียมน้ำชาและของหวานเอาไว้รับรองแล้ว”

ทุกคนที่อยู่หน้าจวนสกุลอวีจึงกลับเข้าไปด้านใน บ่าวไพร่ชนหีบของขวัญตามเข้าไปภายในห้องรับรองที่ถูกจัดเตรียมเอาไว้อย่างดี อวีเหียนช่านประคองมารดาเดิน อ่องเจ็ดไม่ทิ้งระยะห่างเคียงไปกับบิดาของนาง ถ้ามองดูทุกสิ่งสุขตามประสา อวีซื่ออิ่งได้แค่มองตามแผ่นหลังของชายที่พึงใจ ทุกวันนั้นยังขบคิดอยู่ทุกวัน เขารูปร่างถึงเพียงนี้ ไยเขาจึงมิใช่สามีของนางที่เหมาะสมกว่าสุกรอัปลักษณ์ตัวนั้น

พวกเขาจับซากินชนมกันไปตามเรื่องราว พุดคุยกันครู่หนึ่งฝ่ายหญิงก็ขอแยกตัวออกไปอีกห้องหนึ่ง ไปฉีกชุดตามติดมาด้วยเหยอาวั้นเซียงจับมืออวีเหียนช่านคนละข้างจูงมาที่ห้องรับรองขนาดเล็กภายในเรือนส่วนตัว อนุหาม่าไม่ยากร่วมวงสนทนาขอแยกไปที่โรงครัว แต่อวีซื่ออิ่งไม่อาจตัดใจจากความอยากรู้อยากเห็นได้จึงติดตามเข้ามา

พี่สะใภ้กดไหล่ให้นางนั่งลง ทอดมองด้วยสายตาเป็นประกาย “ข่าวลือ นั้นเป็นความจริงหรือไม่”

“ข่าวลืออะไร” นางยังไม่เข้าใจคำถาม มารดาจ้องมาที่นาง ใบหน้านั้นเกิดริ้วแดงพาดผ่าน

“คินเข้าหอของเจ้ากับท่านอ่องอย่างไรเล่า”

อวีเหียนช่านผู้เป็นบุตรชายคนโตของสกุลอวีมีตำแหน่งเป็นถึงรองแม่ทัพ ภรรยาอย่างเหยอาวั้นเซียงย่อมมิใช่สตรีสามัญในห้องหอ อดีตของนางเคยเป็นศิษย์ร่วมสำนักฝึกฝนกับสามี พาดพันด้วยกระบี่มาลิบปีจึงเข้าอกเข้าใจรักใคร่ถึงขั้นร่วมหอ บิดามารดาชอบใจสะใภ้คนนี้เพราะความเถรตรงจริงใจ

ปากกับใจตรงกันอย่างยิ่ง เช่นเรื่องนี้ที่ปกติไม่มีสตรีคนใดกล้าเอ่ยปากถาม
เหยาว่าวันเซียงกลับพูดออกมาโดยไม่กระดากอาย แต่เห็นมารดาไม่คัดค้าน
คาดว่าอีกฝ่ายคงอยากรู้เหมือนกัน เวลานี้อยู่ภายในห้องหับส่วนตัวมีแต่
ผู้หญิงด้วยกันคงไม่เป็นอะไร

“คืนนั้นก็ปกติ เหมือนคุณแต่งงานทั่วไป”

“ข้าบอกฮูหยินใหญ่กับพี่สะใภ้แล้ว ชาวสื่อพวกนั้นเชื่อถือมิได้”

อวี้อึ้งเห็นพี่สาวตอบเช่นนั้นก็อดยิ้มออกมาไม่ได้ นางไม่เคยเชื่อ
ชาวสื่อ และก็คงไม่มีทางเป็นความจริงเมื่ออวี๋เหยียนซ่านเลี้ยงที่จะเอ่ยถึง
สตรีอุปถัมภ์เช่นนี้หรือที่ท่านอ่องรูปงามจะดีกว่าคำกลีบครึ่งในหนึ่งราตรี
ลำพังไม่ทอดทิ้งให้นอนเฝ้าหอบเดียวดายก็นับว่าเมตตาดีมากแล้ว

“จริงอย่างที่น้องหว่า ชาวสื่อ นั้นเชื่อถือมิได้ แม้ว่าข้าจะไม่รู้จักเธอว่า
ชาวสื่อพวกนั้นเป็นอย่างไร” นางผสมโรง เอ่ยด้วยรอยยิ้ม พอเห็นสีหน้าพี่สะใภ้
ผิดหวังก็อดกลั้นรอยยิ้มกล่าวประโยคต่อมา “คืนนั้นพวกข้าเข้าหอทำกิจกรรม
เช่นคุณแต่งงานทั่วไป ตี๋มสุรามงคลแล้วก็ทำกิจกรรมอย่างที่ควรทำ ข้าไม่รู้คุณ
เป็นอย่างไร แต่คืนนั้นพวกเราเข้านอนกันค่อนข้างเร็วราวยามอัน¹ เพราะต้อง
เข้าเฝ้าไท่เฮากับฮ่องเฮาแต่เช้า”

“ยามอันเชียวหรือ” ไปฉิงซุ่มองบุตรสาว ดวงตาเบิกกว้าง

“ค่อนข้างเร็วใช่หรือไม่เจ้าคะ ที่จริงถ้าไม่คิดว่าต้องเข้าวังพวกเราคงอยู่
กันต่อจนถึงยามเงิน² ท่านอ่องยังบ่นเสียดายเพราะไม่อยากจะผัดวันกับไท่เฮา
และฮ่องเฮา” นางเสริมตีหน้าเศร้า

คุณหนูห้าสกุลอวี้อ้าปากค้างจนแทบหุบไม่ลง มารดาเอะ! เข้าหอกัน
ตั้งแต่ต้นยามไ้³ เข้านอนยามอัน เจ้ายังบอกว่าเร็วเกินไปด้วยท่าทางอับอาย

¹ ในสมัยจีนโบราณ เรียกช่วงเวลาตั้งแต่ 03.00 น. - 04.59 น. ว่า ยามอัน

² ในสมัยจีนโบราณ เรียกช่วงเวลาตั้งแต่ 07.00 น. - 08.59 น. ว่า ยามเงิน

³ ในสมัยจีนโบราณ เรียกช่วงเวลาตั้งแต่ 21.00 น. - 22.59 น. ว่า ยามไ้

นับรวมดูแล้วร่วมสี่ชั่วยาม ยาวนานเช่นนี้พวกเจ้ายังมีแรงตื่นไปเข้าเฝ้าตั้งแต่เช้า อยากจะเถียงก็เถียงไม่ได้ ด้วยเรื่องเล่านี้ค่อนข้างตรงกับข่าวลือไม่น้อย

“ยาวนานถึงเพียงนั้น ท่านอ่องอ่อนโยนกับเจ้าหรือไม่”

พี่สะใภ้ถามด้วยความเป็นห่วง สามีของนางเป็นรองแม่ทัพยังไม่ถึกทนเพียงนี้ ตัวนางฝึกฝนร่างกายทั้งวิชาต่อสู้ ไม่กล้าเอ่ยปากว่าสองชั่วยามก็เหนื่อยแทบขาดใจ นี่อ่องเจ็ดเคียวกรำน้องสามีนานถึงเกือบสี่ชั่วยาม นางอดเป็นห่วงไม่ได้

อวีเหียนชานก้มหน้าท่าทางเอียงอายจนนึกตลกตัวเอง “ท่านอ่องอ่อนโยนมาก ครั้งแรกข้ายังตามไม่ทันพ่ายแพ้เขาอย่างรวดเร็ว ครั้งต่อมาค่อยเรียนรู้มากขึ้น บางครั้งก็เกือบเอาชนะได้ แต่ท่านอ่องเชี่ยวชาญเหลือเกินพยายามอย่างไรข้าก็ถูกเขากินรวบหมดตัวทุกที แต่เพราะเขาอ่อนโยนอย่างมากระหว่างทางพักกินขนมจิบชากันบ้าง นับว่าไม่เหนื่อยมากนักหรอกเจ้าค่ะ”

“เพราะมีเวลาพักบ้างนี่เอง ข้าจะจำไว้บอกพี่ชายเจ้า” หลังจบประโยคนั้นเหยาอว้นเซียงก็หัวเราะออกมาเบาๆ

อวีซืออิงเกินจะทนจึงขอตัวออกไปช่วยมารดาที่โรงครัวเพื่อเตรียมอาหาร ไปจึงซูฟิงบุตรสาวแล้วก็เกิดคอแห้งขึ้นมาจับพลัน ตื่นชาอีกใหญ่ด้วยใบหน้าแดงชาน ฟังสะใภ้ถามบุตรสาวอีกสองสามคำถามก็แทบไม่อยากจะทนฟังอีกต่อไป เลยออกปากเปลี่ยนไปเรื่องอื่น เช่น บรรยากาศภายในวังอ่องเป็นอย่างไร วันแต่งงานค่อนข้างวุ่นวายไม่มีเวลาได้สำรวจ บุตรสาวจึงเอ่ยเล่าถึงอุทยานในวังสายหมอกว่างดงามเหมือนสวรรค์เช่นไร

ผ่านไปราวหนึ่งชั่วยามก็มีบ่าวไพร่เข้ามาเตือนว่าถึงเวลากินอาหาร สามสาวจึงออกจากห้องส่วนตัวไปรวมโต๊ะ ครั้นได้พบใบหน้าของท่านอ่องเจ็ดสตรีสกุลอวีทั้งสามก็พลอยหน้าแดงไปตามๆ กัน เหลือเพียงอวีเหียนชานที่มองกิริยาเหล่านั้นเป็นเรื่องขบขัน หย่อนกายนั่งข้างพระสวามี คีบอาหารให้กันไปมา

“ชายรักเล่าให้ฟังว่าฝีมือคนครัวที่นี้ดีมาก วันนี้ได้มาชิมเห็นจะสมคำเล่าลือ โดยเฉพาะไก่ตุ๋นโสมฝีมือท่านแม่ภรรยาเห็นว่าเลิศรสกว่าพ่อครัวในวังเสียอีก คงต้องชวนชายรักกลับมาเยี่ยมจนให้บ่อยเสียแล้ว”

ชายหนุ่มกล่าวยกยอ ดวงตาหวานคมราวกับอัสตรีทำให้คนถูกชมแก้มแดงราวกับสาวแรกอุ้ม

“ขอบพระทัยเพคะ”

“หมูผัดเผือกจานนี้ข้าตั้งใจทำให้พระชายาได้สวย หวังว่าพระชายาจะชอบนะเพคะ” คุณหนูหัดคืบหมูผัดเผือกใส่ชามพี่สาว แล้วเลยไปจนถึงชามของพระสวามีพี่สาว ก่อนนั่งลงยิ้มแย้มรอรับคำชม “น่าเสียดายพระชายาไม่มีฝีมือทำครัว ไปอยู่วังสายหมอกคงทำกินเองไม่ได้”

อ๊วเหยียนหยางส่งสายตาทามบุตรสาวคนเล็ก แต่นางแสรังยิ้มไม่สนใจสายตาบิดา จับจ้องแต่กิริยาอ่องเจ็ดที่คืบหมูเข้าปาก เคี้ยวแล้วยิ้มพยกหน้าชื่นชม คนทำก็ใจชื่น เห็นเขาคืบหมูในจานอีกชิ้นยิ่งดีใจ หวังให้ติดใจรสมือของนาง แต่ความหวังไม่ค่อยเป็นไปอย่างไร

หมูชิ้นนั้นเขาคืบไปวางบนจานชายา เอ่ยด้วยรอยยิ้ม “หมูผัดเผือกจานนี้รสชาติดี ชายารักต้องกินให้มาก ช่วยบำรุงร่างกาย เมื่อครู๋สนทนากับบิดาและพี่ชายของชายรัก พวกเขายากให้เรารับมีลูก ข้าเองก็เห็นด้วย ดังนั้นควรดูแลชายารักให้ดีกว่านี้” จากนั้นก็คืบผัดคืบเนื้อให้จนพูนชาม

รสชาติอาหารวันนี้สำหรับอ๊วซืออิงผัดเผือกจนชมปาก กินไม่อร่อยสักอย่าง สุดท้ายก็วางตะเกียบเป็นคนแรก ยากลูกแต่จำต้องอดทนมองภาพสองสามีภรรยาดูแลรักใคร่ด้วยใจริษยา หนึ่งรูปงาม หนึ่งอัปลักษณ์ ช่างเป็นภาพที่แสนจะขัดตา

กินเสร็จก็จิบชา สนทนากันอีกเล็กน้อย เสนาบดีอ๊วกับฮูหยินก็อวยพรให้บุตรสาวก่อนจะกล่าวอำลาเพราะเห็นว่าปายคล้อยเต็มที พวกเขากล่าวอำลาตอนที่ออกมาส่งหน้าจวนก็มองไม่เห็นเงาของน้องหัดเสียแล้ว อ๊วเหยียนชานกลับสลายตา ก้าวขึ้นรถม้าด้วยความเบิกบาน บรรยากาสด้านในค่อนข้างเงียบ

จนอ่องเจ็ดเป็นผู้ทำลายลง

“ทราบหรือไม่ วันนี้ข้าสนทนาลิขิตกับบิดาและพี่ชายของชาวยาร์ก”

“หม่อมฉันเป็นคนธรรมดา ไม่มีญาณหยั่งรู้พะยะ”

“พวกเขาถามข้าเกี่ยวกับข่าวลือของพวกเราที่กำลังโด่งดังในเมืองหลวง คิดว่าชาวยาร์กน่าจะพอทราบเรื่องนี้อยู่บ้างจริงหรือไม่” เขาถือเอาความเงียบนี้เป็นคำตอบ ขยับเข้าไปใกล้จนมือได้สัมผัสเนื้อนุ่มนวลของนาง “พวกเขาต่างก็อยากรู้เคล็ดลับเรื่องคืนวันแต่งงานของพวกเรา”

“สามีรักจะเอาคำแนะนำที่ไหนไปให้พวกเขา” พอนึกว่าเกิดอะไรขึ้นในคืนเข้าหอ นางก็อดค่อนแคะไม่ได้

จำวหย่งเจี้ยนกลับยิ้ม ยื่นหน้ามากระซิบจนลมหายใจรดที่ใบหู “ข้าให้คำแนะนำพวกเขาไปสามสี่อย่าง ถ้าชาวยาร์กไม่มั่นใจว่าคำแนะนำได้ผลหรือไม่ เราสามารถพิสูจน์กันได้”

อวี้เหียนชานยิ้มหน้าตาย ไม่สะทกสะท้าน “รอข้างออกลูกเป็นลาก่อนเถิดพะยะ”